

Chỉ thấy trước mặt là một chiếc ghế dài trên đặt bảy ngọn đèn dầu bày theo hình Thiên cung Bắc đẩu. Dưới đất có một người đàn bà tóc hoa râm ngồi xồm, mặc áo vải chằm chú nhin xuống vô số thẻ trúc bày trên mặt đất, hiển nhiên đang tập trung suy nghĩ, tuy nghe có người bước vào nhưng cũng không ngẩng lên.

HỒI THỨ HAI MƯƠI CHÍN

GÁI ẨN ĐÀM TỐI

Quách Tĩnh trên lưng điêu luôn miệng hò hét, gọi con tiểu hồng mã dưới đất chạy theo, trong chớp mắt đôi điêu đã bay khá xa. Đôi điêu tuy lớn nhưng cũng thêm người trên lưng rồi lại cũng khó bay xa, không bao lâu dần dần không chi trì được càng bay càng thấp, sau cùng hạ xuống đất. Quách Tĩnh nhảy xuống lưng điêu, chạy qua xem Hoàng Dung, thấy nàng nằm hôn mê trên lưng điêu, vội cởi áo buộc nàng ra, giúp nàng đẩy khí huyết lưu thông. Qua một hồi lâu, Hoàng Dung mới dần dần tỉnh lại, nhưng vẫn choáng váng không nói được câu nào.

Lúc ấy mây đen đầy trời che hết cả trăng sao không còn chút ánh sáng. Quách Tĩnh giữa cái chết lại được sống, nhớ lại tình hình mới rồi vẫn còn sợ sệt bế Hoàng Dung đứng giữa đồng trống, chỉ thấy trời đất mênh mông, không biết làm sao là tốt. Lại không dám lên tiếng gọi con tiểu hồng mã, sợ Cừu Thiên Nhận nghe tiếng đuổi tới.

Y ngơ ngác đứng hồi lâu, chỉ còn rảo chân bước đi bèn nhắc chân đi, toàn đạp lên cây nhỏ cỏ rậm, làm gì có đường? Đi một bước đều bị gai góc đâm móc vào bắp chân, cũng không thấy đau, đi được một lúc, bốn phía đều tối om, cho dù hết sức mở căng hai mắt cũng khó thấy được, lúc ấy từng bước từng bước đi rất chậm, chỉ sợ hụt chân rơi xuống hầm hố ngòi rãnh, nhưng sợ bang chúng Thiết

chương bang đuổi theo lại không dám dừng. Vất vả đi như thế được hơn hai dặm, đột nhiên bên trái xuất hiện một ngôi sao lớn lấp lóe ở chân trời. Y ngưng thần nhìn qua, muốn nhận rõ phương hướng, nhưng nhìn ra đó không phải là sao mà là một ngọn đèn.

Đã có đèn lửa, ắt có người. Quách Tĩnh rất mừng rỡ, gia tăng cước bộ, chạy thẳng về phía ánh đèn. Chạy mau được hơn một dặm, chỉ thấy bốn phía toàn là cây rừng tối om, té ra ánh đèn từ trong rừng chiếu ra. Nhưng một khi đã vào rừng thì không thể nào đi thẳng, đường nhỏ trong rừng rẽ đông quẹo tây, có lúc chợt che khuất luôn ánh đèn, trong rừng dày khó nhận rõ phương hướng, vội nhảy lên cây nhìn, mới thấy ánh đèn đã ở bên cạnh. Đang lúc thấy ánh đèn phía trước, đột nhiên lại ở phía sau, Quách Tĩnh liên tiếp mấy lần như thế, đầu vầng mắt hoa, thủy chung không nhận rõ được ánh đèn ở chỗ nào, đôi điều và con hồng mã cũng không biết đã đi đâu, lúc ấy y biết đường lối trong rừng kỳ lạ, định nhảy lên ngọn cây tiến tới, trong màn đêm lại nhìn không rõ chỗ đặt chân, lại sợ cành cây va quẹt làm Hoàng Dung bị thương. Nhưng nếu không tới nghỉ lại, thì không thể ngồi trong rừng sâu chờ sáng, nghĩ thầm đừng cầm đầu đi như con ruồi mù húc bừa thế này, cứ định thần rồi sẽ tính, lúc ấy đứng lại điều hòa cơ thể, nghỉ ngơi một lúc.

Lúc ấy Hoàng Dung đã tỉnh táo, bị Quách Tĩnh bế chạy mau rẽ đông rẽ tây như thế một hồi, tuy không nhìn thấy rõ tình hình chung quanh, nhưng đã hiểu rõ đường sá trong rừng, hạ giọng nói "Tĩnh ca ca, chạy về góc bên phải phía trước". Quách Tĩnh mừng rỡ nói "Dung nhi, cô khỏe rồi à?". Hoàng Dung ờ một tiếng, chứ không có sức trả lời. Quách Tĩnh theo lời đi chệch về bên phải phía trước, Hoàng Dung đếm số bước chân của y, vừa đủ bảy mươi bước thì nói "Rẽ qua trái tám bước". Quách Tĩnh theo lời bước đi. Hoàng Dung lại nói "Lại đi chệch về bên phải mười ba bước".

Một người chỉ dẫn, một người đi theo, hai người quanh co trong khu rừng tối om giờ bàn tay không thấy ngón. Mới rồi Quách Tĩnh quanh co trong rừng một lúc, Hoàng Dung đã biết đường sá ở đây do sức người xếp đặt mà thành. Hoàng Dung được Sư rất giỏi thuật Ngũ hành kỳ môn, dạy được cho con vài phần. Đường sá trong rừng càng kỳ ảo càng có thể nhắm mắt nói rõ ràng, chứ nếu là đường

rừng tự nhiên mà nàng chưa từng đi qua thì trong đêm dày, Cho dù một con đường bằng phẳng bình thường cũng không nhận ra được.

Lúc ấy khi rẽ trái, khi rẽ phải, có khi lại lui lại vài bước, tựa hồ càng đi càng quanh co xa vời, nào ngờ không đầy thời gian uống cạn một chén trà, ngọn đèn đã hiện ra trước mắt.

Quách Tĩnh cả mừng chạy thẳng về phía trước. Hoàng Dung vội kêu lên "Không được thô mãng!". Quách Tĩnh ái chà một tiếng, hai chân đã đạp xuống bùn lún sâu tới gối, vội đề khí nhảy lên, hai chân vừa rút khỏi bùn thì một mùi hôi thối xông lên nồng nặc, nhìn ra phía trước thấy có hai gian nhà tranh trong một làn mù trắng, ánh đèn là từ đó hắt ra.

Quách Tĩnh cao giọng gọi "Chúng tôi là khách qua đường, bị mắc bệnh, xin chủ nhân giúp đỡ, cho mượn chỗ nghỉ ngơi, xin chén nước uống". Qua hồi lâu trong nhà vẫn yên ắng không có tiếng động, Quách Tĩnh gọi lần nữa vẫn không có ai trả lời. Gọi đến lần thứ ba mới nghe trong nhà tranh có tiếng một người đàn bà vọng ra "Các người đã tới được đây ắt có bản lĩnh vào nhà, chẳng lẽ còn chờ ta ra đón à?". Giọng nói lạnh lùng dị thường, tỏ ý không thích người ngoài tới quấy rầy.

Nếu là lúc bình thời thì Quách Tĩnh thà ngủ ngoài trời trong rừng một đêm chứ không muốn làm phiền người ta, nhưng lúc này thì chữa thương cho Hoàng Dung là quan trọng, mà thấy trước mặt là một bãi bùn lầy, không biết làm sao qua, liền hạ giọng bàn bạc với Hoàng Dung.

Hoàng Dung ngẫm nghĩ một lúc, nói "Hai gian nhà này xây dựng ở giữa một đầm lầy, người nhìn kỹ xem ấy có phải một tròn một vuông không?". Quách Tĩnh mở căng mắt nhìn một lúc rồi mừng rỡ nói "Đúng thế, Dung nhi cái gì cũng biết". Hoàng Dung nói "Đi ra sau ngôi nhà tròn, bước thẳng về phía ánh đèn ba bước, đi chếch qua trái bốn bước rồi thẳng ba bước, lại đi chếch qua phải bốn bước. Cứ thế đi thẳng rồi rẽ, không được bước sai". Quách Tĩnh theo lời bước đi, quả nhiên chỗ đặt chân đều cổ cọc gỗ đóng xuống bùn. Chỉ là nhiều chiếc lung lay, hoặc nghiêng hoặc chếch, nếu không phải y khinh công cao cường thì chỉ đi vài bước là đã ngã xuống đầm lầy rồi.

Y ngưng thần đề khí, cứ thẳng ba bước chệch bốn bước tiến lên, được một trăm mười chín bước đã vòng qua trước gian nhà vuông. Gian nhà này lại không có cửa, Hoàng Dung hạ giọng nói "Từ đây nhảy vào, rơi xuống bên trái". Quách Tĩnh cũng Hoàng Dung vượt tường vào trong, rơi xuống đầu bên trái bất giác hoảng sợ nghĩ thầm "Quả nhiên tất cả đều nằm trong sự dự đoán của Dung nhi". Nguyên phía trong tường là một khu viện chia làm hai nửa, nửa bên trái là đất, nửa bên phải là ao.

Quách Tĩnh nhảy vào viện bước vào nội đường, phía trước là một vòm cửa hình bán nguyệt nhưng không có cánh cửa. Hoàng Dung hạ giọng nói "Vào đi, trong đó không có gì lạ đâu". Quách Tĩnh gật gật đầu, cao giọng nói "Khách nhân mạo muội tiến vào, quả thật là bất đắc dĩ, xin hiền chủ nhân rộng lượng bao dung", nói xong chờ hồi lâu mới bước vào.

Chỉ thấy trước mặt là một chiếc ghế dài trên đặt bảy ngọn đèn dầu bày thành hình Thiên cang Bắc đầu. Dưới đất có một người đàn bà tóc hoa râm ngồi xõm, mặc áo vải chằm chú nhìn xuống vô số thẻ trúc bày trên mặt đất, hiển nhiên đang tập trung suy nghĩ, tuy nghe có người bước vào, nhưng cũng không ngẩng lên.

Quách Tĩnh nhẹ nhàng đặt Hoàng Dung xuống một chiếc ghế, dưới ánh đèn thấy nàng thần sắc tiêu tụy không chút huyết sắc, trong lòng vô cùng thương xót định lên tiếng xin một bát nước nóng nhưng thấy người đàn bà kia đang ngưng thần suy nghĩ, sợ cắt ngang dòng suy nghĩ của bà ta nên nhất thời không dám mở miệng.

Hoàng Dung ngồi một lúc tinh thần dần dần phục hồi, thấy mớ thẻ trúc ở dưới đất đều dài khoảng bốn tấc, rộng khoảng hai phân, biết là dùng để tính toán. Lại thấy bài toán này bày theo bốn hàng thương, thực, pháp, tá, thậm đếm số thẻ, biết bà ta đang tính căn bình phương của năm vạn năm ngàn hai trăm hai mươi lăm, lúc ấy vị trí "thương" đã ghi được hai trăm ba mươi, nhưng thấy người đàn bà xoa mớ thẻ trúc, đang định cho vào ba thẻ nữa. Hoàng Dung buột miệng nói "Năm! Hai trăm ba mươi lăm?".

Người đàn bà kia giật mình ngẩng đầu lên, hai mắt tinh quang rực rực, tức giận nhìn Hoàng Dung, kể lại cú đầu tính toán. Bà ta vừa ngẩng đầu, Quách Hoàng hai người thấy diện mạo xinh đẹp, bất quá chỉ trên dưới bốn mươi tuổi, có lẽ vì lo lắng quá nhiều nên trên đầu đã chớm có tóc bạc. Người đàn bà tính toán một lúc quả nhiên tính ra được số năm. Ngẩng đầu nhìn Hoàng Dung một cái, vẻ kinh ngạc trên mặt nhanh chóng tan biến, lại hiện ra vẻ tức giận, tựa hồ muốn nói "Té ra là một tiểu cô nương. Người chẳng qua chỉ là đoán mò mà đúng, có gì lạ? Đừng có quấy rầy công việc của ta". Rồi thuận tay viết năm chữ "Hai trăm ba mươi lăm lên giấy, lại làm một bài toán khác."

Bài toán lần này là khai căn lập phương của ba ngàn bốn trăm lẻ một vạn hai ngàn hai trăm hai mươi tư, bà ta vừa mới bày bốn hàng thương, thực, phương pháp, kim pháp, ngẫu, hạ pháp sáu hàng, vừa tính được một số "hai" Hoàng Dung đã khẽ nói "hai trăm hai mươi bốn". Người đàn bà kia hừ một tiếng, đời nào chịu tin? Tính toán hồi lâu, khoảng xong thời gian uống cạn một chén trà mới tính ra, quả nhiên là hai trăm hai mươi bốn.

Người đàn bà kia vẫn lưng đứng dậy, chỉ thấy trên mặt đầy nếp nhăn nhưng da mặt trắng muốt, khuôn mặt nếu lấy mắt làm ranh giới thì nửa trên rất già nửa dưới còn trẻ, tựa hồ chênh nhau hơn hai mươi tuổi. Hai mắt bà ta nhìn chăm chú vào Hoàng Dung, đột nhiên đưa tay chỉ vào phòng trong nói "Đi theo ta", rồi cầm một ngọn đèn dầu bước đi.

Quách Tĩnh đỡ Hoàng Dung đi theo, chỉ thấy tường vách trong gian nội thất xây thành hình tròn, dưới đất rắc đầy cát mịn, trên mặt cát vạch rất nhiều những ký hiệu ngang dọc và hình vuông hình tròn, lại viết những chữ Thái, Thiên nguyên, Địa nguyên, Nhân nguyên, Vật nguyên. Quách Tĩnh nhìn thấy không biết nói gì, chỉ sợ đạp lên xóa mất các ký hiệu trên mặt cát, cứ đứng ở cửa không dám bước vào.

Hoàng Dung từ nhỏ được cha dạy bảo nên cũng giỏi cái học lịch số, nhìn thấy ký hiệu trên mặt đất, biết đó đều là những đề toán khó trong thuật số, đây là thuật Thiên nguyên trong Toán kinh, tuy rất khó khăn phức tạp nhưng chỉ cần hiểu rõ cách thức thì cũng không khó lắm (Xét : Tứ phương trình nhiều bậc trong đại số hiện nay, toán kinh ở nước ta thời cổ đã ghi chép, bốn chữ Thiên Địa Nhân Nguyên tức số chưa biết mà đại số phương Tây viết là X, Y, Z, W). Hoàng Dung

rút ngọn trúc bồng trong lưng ra, đứng dựa vào Quách Tĩnh, vừa nghĩ vừa vạch ra trên mặt cát trong giây lát đã giải hết bảy tám đề toán ghi trên mặt cát.

Những đề toán này người đàn bà kia đã vất vả nghĩ ngợi mấy tháng nhưng chưa giải được, lúc ấy bất giác kinh ngạc dị thường, ngẩn người ra hồi lâu, chợt hỏi "Người là người à?". Hoàng Dung cười khẽ một tiếng nói "Thuật Thiên nguyên tứ nguyên có đáng gì? Trong Toán kinh có tất cả mười chín nguyên, Nhân thì có Tiên, Minh, Tiêu, Hán, Lũy, Tăng, Cao, Thượng, Thiên, dưới Nhân thì có Địa, Hạ, Đề, Giảm, Lạc, Thệ, Tuyền, âm, Quỷ. Tĩnh được cả mười chín nguyên thì mới có chỗ khó thôi".

Người đàn bà kia chán nản biến sắc, thân hình loạng choạng, đột nhiên ngã vật xuống nền cát, hai tay ôm đầu, ngẩn nghĩ hồi lâu, qua một lúc chợt ngẩng lên, trên mặt hiện vẻ mừng rỡ, nói "Về toán pháp thì tự nhiên người giỏi hơn ta gấp trăm lần, nhưng ta hỏi người đem chín số từ một tới chín xếp thành ba hàng, bất kể ngang dọc hay chéo cứ ba số đều cộng thành mười lăm, thì giải thế nào?".

Hoàng Dung nghĩ thầm "Cha ta xây dựng đảo Đào Hoa, về sự biến hóa của Ngũ hành thì tinh diệu tới mức nào! Phép Cửu cung này là nền tảng của trận đồ trên đảo Đào Hoa, lẽ nào ta lại không biết?". Lúc ấy hạ giọng ngâm nga "Nghĩa lý Cửu cung, theo phép mai rùa, hai bốn làm vai, sáu tám làm chân, trái ba phải bảy, đội chín đạp một, số năm ở giữa". Vừa nói vừa vẽ vạch ra trên mặt cát một đồ hình Cửu cung.

Người đàn bà kia sắc mặt như tro, thở dài nói "Chỉ cho rằng là một mình ta sáng chế ra được bí pháp ấy, té ra đã có khẩu quyết lưu truyền trên đời". Hoàng Dung cười nói "Không chỉ Cửu cung, cho là đồ hình bốn bốn, đồ hình năm năm cho đến đồ hình một trăm cũng không có gì lạ. Chỉ nói đồ hình bốn bốn thôi lấy mười sáu số theo thứ tự xếp thành bốn hàng, thì trước tiên bốn góc đối xứng phải một đối mười sáu, bốn đối mười ba, bốn ô vuông ở trong thì sáu đối mười một, bảy đối mười, cứ thế thêm vào các đường ngang dọc chéo, đều thành ba mươi bốn". Người đàn bà kia theo lời vẽ ra, quả nhiên không hề sai chạy.

Hoàng Dung nói "Cửu cung này mỗi cung lại có thể biến thành một quẻ trong bát quái, tám chín bảy mươi hai, theo số từ một tới bảy mươi hai xoay chuyển

trong Cửu cung thành ô, mỗi ô tám số, chỗ giáp giới lại có bốn ô, tổng cộng một trăm mười ba ô, mỗi ô lại thêm số chữ số, đều là hai trăm chín mươi hai. Sự biến hóa trong đồ hình Lạc thư thần diệu như thế, chắc người cũng không biết?". Trong một cái nhấc tay, lại vạch đồ hình Cửu cung bát quái bảy mươi hai số ra nền cát.

Người đàn bà nhìn thấy trợn mắt há miệng, run rẩy đứng thẳng lên hỏi "Cô nương là ai?". Không chờ Hoàng Dung trả lời chợt đưa tay đè lên ngực, trên mặt hiện ra vẻ đau đớn, vội lấy trong bọc ra một viên thuốc màu xanh nuốt xuống, qua hồi lâu trên mặt mới hiện vẻ hòa hoãn, thở dài nói "Thôi rồi, thôi rồi!", trên mặt ứa ra hai dòng lệ.

Quách Tĩnh và Hoàng Dung ngơ ngác nhìn nhau, chỉ thấy người này cử chỉ rất kỳ quái. Người đàn bà đang định nói chuyện chợt có một tràng tiếng hò hét vang lên, chính là người thiết chưởng bang đuổi tới. Người đàn bà nói "Đó là bạn hay thù?". Quách Tĩnh nói "Là kẻ thù đuổi theo bọn ta". Người đàn bà hỏi "Thiết chưởng bang phải không?". Quách Tĩnh đáp "Phải". Người đàn bà nghiêng tai lắng nghe, nói "Cừu bang chủ đích thân dẫn người đuổi theo, rốt lại các người là ai?". Hỏi đến câu ấy, thanh âm cực kỳ nghiêm khắc đáng sợ.

Quách Tĩnh bước lên một bước, đứng chắn trước mặt Hoàng Dung, cao giọng nói "Hai người bọn..ta là đệ tử Cửu chỉ thần cái Hồng bang chủ, sư muội ta bị Thiết chưởng Cừu Thiên Nhận đả thương lãnh nạn tới đây nếu tiền bối có giao tình với Thiết chưởng bang, không chịu thu lưu thì bọn ta xin cáo từ ở đây". Nói xong vãi dài tận đất, quay người đỡ Hoàng Dung lên.

Người đàn bà cười nhạt một tiếng, nói "Tuổi còn nhỏ mà tính nết quật cường làm sao, người đi được chứ sư muội người không đi được, có biết không? Ta tưởng là ai, té ra là đồ đệ của Hồng Thất công, chẳng trách gì lại có bản lĩnh như thế".

Bà ta lắng tai nghe tiếng hò hét của bang chúng Thiết chưởng bang lúc xa lúc gần, lúc cao lúc thấp, thở dài nói "Họ tìm đường không được, không vào được đâu cứ yên tâm. Cho dù vào được tới đây thì các người là khách, Thần... Thần... Anh Cô há lại để cho người khác tới cửa coi thường", nghĩ thầm "Vốn mình xưng là Thần toán tử Anh Cô, nhưng vị tiểu cô nương nhà người lại giỏi toán hơn ta gấp

trăm lần, ta làm sao có thể mặt dày mà tự xưng là Thần toán tử được?". Chỉ nói được chữ Thần, còn hai chữ sau thì không nói tới.

Quách Tĩnh chấp tay cảm tạ. Anh Cô cởi áo trên vai Hoàng Dung, nhìn thấy thương thế của nàng cau mày không nói gì, rút cái bình nhỏ trong bọc ra lấy ra một viên thuốc màu xanh, hòa với nước cho Hoàng Dung uống. Hoàng Dung đón lấy chén thuốc, nghĩ thầm không biết người này là bạn hay thù, làm sao có thể uống thuốc của bà ta? Anh Cô thấy nàng ngần ngừ, cười gằn nói "Người đã bị Thiết chưởng của Cừu Thiên Nhận đả thương, còn muốn lành lặn à? Cho dù ta có ý hại người cũng không cần phải làm thêm việc gì cả. Thuốc này là để người đỡ đau, không uống thì thôi", nói xong đưa tay giật chén thuốc lại, hất luôn xuống đất.

Quách Tĩnh thấy bà ta vô lễ với Hoàng Dung như thế, không kìm được tức giận, nói "Đừ muội ta thân bị trọng thương, tại sao người lại tức giận với cô ta như thế? Dung nhi, chúng ta đi thôi". Anh Cô cười nhạt nói "Hai gian nhà tranh nhỏ nhỏ của Anh Cô ta há lại có thể cho hai đứa tiểu bối các người nói tới thì tới, nói đi thì đi à?", rồi cầm hai chiếc thẻ làm toán lên, đứng chặn ngoài cửa.

Quách Tĩnh nghĩ thầm "Nói chuyện không được, chỉ có cách xông ra thôi", bèn kêu lên "Tiền bối, thứ tội cho tại hạ vô lễ". Thân hình trầm xuống một cái, nhấc cánh tay vẽ một vòng tròn, ra chiêu Kháng long hữu hối, xông thẳng ra cửa. Đây là chiêu số lợi hại mà y đã thành thạo, chỉ sợ Anh Cô đón đỡ không được nên chỉ dùng có ba thành công lực, chỉ muốn cướp cửa xông ra, chứ không hề có ý đả thương người.

Nhìn thấy chưởng phong đã đánh tới trước mặt Anh Cô, Quách Tĩnh muốn xem bà ta ra tay thế nào sẽ quyết định tiếp tục phát chương hay thu tay về, nào ngờ thân hình bà ta hơi nghiêng đi một cái, tay trái đẩy chéch về phía trước đã hất chưởng lực của Quách Tĩnh qua một bên. Quách Tĩnh không ngờ thân thủ của bà ta cao cường như thế, bị đẩy cái ấy lại đứng không vững, chúi lên trước nửa bước, Anh Cô cũng không ngờ chưởng lực của Quách Tĩnh hùng hậu như thế, trượt chân trên nền cát một cái, lập tức đứng vững. Hai người giao thủ một chiêu, trong lòng đều ngấm ngấm khen ngợi đối phương. Anh Cô quát "Tiểu tử, bản lĩnh của sư phụ người học được hết chưa?". Trong câu nói đã điểm chiếc thẻ trúc qua, đâm vào huyệt Khúc trạch trên khuỷu tay phải y.

Chiêu này rõ ràng là điểm huyết nhưng ngầm chứa sát thủ, Quách Tĩnh đầu dám coi thường, lập tức xoay tay phản kích, đem từng chiêu từng chiêu trong Hàng long thập bát chưởng đánh ra, qua mấy chiêu lập tức hiểu võ công của Anh Cô thuần đi theo đường lối âm nhu. Bà ta hoàn toàn không thắng tấn công nhưng chiêu nào cũng có hàm chứa chiêu sau tàn độc nếu Quách Tĩnh không biết thuật Song thủ hổ báo, lúc nguy cấp có thể chia hai tay ra cứu thì đã sớm trúng đòn bị thương rồi. Y càng đánh càng không dám ngông cuồng, chưởng lực dần dần nặng lên, nhưng võ công của Anh Cô lại thành một gia phái riêng, ra chiêu dường như yếu ớt vô cực, lại như thủy ngân lăn tròn trên mặt đất, không có hang lỗ nào không vào được quả thật khiến người ta rất khó đề phòng.

Lại qua mấy chiêu, Quách Tĩnh bị ép phải lùi lại hai bước, đột nhiên nhớ tới lời Hồng Thất công dạy y đối phó với Lạc anh thần kiếm chưởng của Hoàng Dung trước kia: Bất kể chiêu thuật đối phương thiên biến vạn hóa thế nào cũng cứ không đếm xỉa tới, chỉ lấy Hàng long thập bát chưởng thắng thắn tấn công thì chỉ có thắng chứ không bại. Y vốn nghĩ chỗ này rõ ràng không phải đất lành, người đàn bà này cũng không phải là loại thiện lương, nhưng vốn không oán không thù, chỉ cần xông ra khỏi cửa chứ không muốn lằng nhằng với bà ta nên không muốn làm bà ta bị tổn thương, vì vậy chưởng lực còn lưu lại ba phần, nào ngờ công phu người đàn bà này rất cao cường, chỉ cần hơi sơ suất, chỉ e tính mạng của hai người cũng phải chôn vùi ở đây, lúc ấy hít sâu một hơi, hai khuỷu tay hơi nhấc lên chắp vào nhau, tay phải phóng quyền, tay trái phát chưởng, đánh ngang chém dọc, một mau một chậm đánh ra. Đây là chiêu thứ mười sáu Lý sương băng chỉ trong Hàng long thập bát chưởng, là Hồng Thất công truyền cho hôm trong từ đường nhà họ Lưu ở huyện Bảo ứng, trong một chiêu có cả cương nhu chính phản giúp đỡ lẫn nhau, quả thật diệu dụng vô cùng. Võ học của Hồng Thất công vốn đi theo đường lối thuần dương chí cương, nhưng cương tới chỗ cùng cực thì tự nhiên trong cương có nhu, vốn là đạo lý Lão dương sinh thiếu âm trong kinh Dịch, mà chiêu Kháng long hữu hối, Lý sương băng chỉ trong chưởng pháp này thì cương kinh nhu kinh đều hòa hợp làm một, quả thật không thể phân chia.

Anh CÔ hạ giọng quát một tiếng "Hừ", vội vàng né tránh, nhưng bà ta lại tránh qua chỗ quyền phải và chân trái của Quách Tĩnh cùng đánh tới, không tránh kịp quyền phải của y quét ngang, một chưởng ấy đè trúng vào đầu vai phải.

Quách Tĩnh chưởng tới kinh phát, nhìn thấy sắp hất bà ta vào tường, ngôi nhà tranh tường đất này làm sao chịu nổi luồng lực đạo mạnh như thế, nếu không phải là tường lỗ nhà sập thì thân hình của bà ta sẽ phá tường bắn ra ngoài, nhưng nói ra cũng kỳ quái, tay chưởng vừa chạm vào đầu vai bà ta, chỉ cảm thấy trên vai bà ta như có bôi một lớp mỡ dày, trơn tuột dị thường, cả tay chưởng lẫn kinh lực đều trượt qua một bên, chỉ là thân hình bà ta cũng bị chấn động mạnh, hai chiếc thẻ trúc trong tay rơi xuống đất.

Quách Tĩnh giật nảy mình, vội thu kinh về, nhưng Anh cô thân thủ vô cùng mau lẹ đã sớm thừa cơ sấn vào nắm ngón hai tay biến thành móc câu chia ra chụp vào hai huyệt Thần phong, Ngọc thư trước ngực y, quả thật là công phu điểm huyệt thượng thặng. Quách Tĩnh đón đỡ không kịp, thân hình hơi nghiêng qua, cái nghiêng ấy tựa hồ để tránh đòn nhưng thật ra bên trong có hàm chứa sát thủ. Chợt động tâm niệm "Thủ pháp điểm huyệt của bà ta có chỗ tương tự Chu đại ca, nếu không phải mình đã chiết chiêu hàng ngàn hàng vạn lần với Chu đại ca trong sơn động thì không khỏi trúng đòn của bà ta". Anh Cô chỉ cảm thấy một luồng kinh lực từ y phát ra tay phải đập vào vai bà ta, biết nếu hai tay chạm nhau, địch ở thế thắng, mình ở thế kém, cánh tay nhất định bị gãy, lúc ấy vẫn dùng Nê thu công như mới rồi trượt ra khỏi tay Quách Tĩnh lướt ra ngoài.

Mấy chiêu ấy đều thần diệu vô cùng, mỗi thức đều ra khỏi sự tiên liệu của đôi phương, hai người đều hoảng sợ, không hẹn mà cùng nhảy ra vài bước giữ kín môn hộ. Quách Tĩnh nghĩ thầm "Người đàn bà này võ công kỳ quái thật? Thân hình bà ta không chịu chưởng lực, vậy há mình lại không chỉ đánh uổng công sao?". Anh Cô trong lòng còn ngạc nhiên hơn "Cả tiểu tử này bấy nhiêu tuổi đầu sao lại luyện được công phu tới mức như thế". Kế nghĩ "Mình ẩn cư ở đây hơn mười năm, gian khổ tu tập võ công, lúc vô ý lại ngộ được diệu quyết võ công thượng thặng, tự cho đã là vô địch thiên hạ, không bao lâu sẽ hạ sơn trả thù giết người, nào ngờ về toán số thì thua xa nữ lang kia, mà ngay võ công cũng không thắng được một gã thiếu niên miêng còn hơi sữa, huống chi y lại đang cống người, nếu động thủ thực sự thì mình đã thua sớm rồi. Công lao mình khổ cực hơn mười năm nay chẳng lẽ lại thành trôi sông trôi biển? Chuyện trả thù cứu người chẳng lẽ đừng nhắc tới nữa sao?". Nghĩ tới đó mắt đỏ lên, mũi cay xè, không kiềm được muốn rơi nước mắt. Quách Tĩnh chỉ cho rằng bà ta bị chưởng lực của mình chấn động làm

đau, vội nói "Văn bối vô lễ đắc tội quả thật không cố ý, xin tiền bối tha tội, để bọn ta đi thôi".

Anh Cô thấy y lúc trò chuyện vẫn không ngừng đưa mắt nhìn Hoàng Dung, rất mực quan tâm lo lắng, nghĩ tới mình một đời bất hạnh, xa cách bạn tình, đến hôm nay ý muốn đoàn tụ dường như đã tuyệt, không kìm được nảy ý ghen tức, lạnh lùng nói "Con nhỏ này trúng phải thiết chương của Cửu Thiên Nhân, trên mặt đã hiện sắc đen, trong ba ngày là mất mạng, ngươi còn vất vả bảo vệ cô ta làm gì?".

Quách Tĩnh cả kinh, nhìn kỹ sắc mặt Hoàng Dung, quả nhiên thấy giữa hai chân mày thấp thoáng một làn hắc khí đen như mực. Y lạnh toát cả người, lập tức cảm thấy máu nóng trào lên, bước tới đỡ Hoàng Dung, run giọng nói "Dung nhi, cô... cô thấy thế nào?". Hoàng Dung trong bụng nóng như lửa đốt, tứ chi lại lạnh buốt, biết người đàn bà này nói không sai, thở dài một tiếng nói "Tĩnh ca ca, trong ba ngày ấy ngươi đừng rời ta bước nào, có được không?". Quách Tĩnh nói "Ta... ta sẽ không rời cô nửa bước".

Anh Cô cười nhạt nói "Cho dù ngươi không rời khỏi nửa bước thì cũng chỉ giữ được ba mươi sáu giờ thôi". Quách Tĩnh ngẩng đầu nhìn bà ta, mắt ứa đầy lệ trên mặt có vẻ khẩn cầu như đang xin bà ta đừng nói những lời khinh bạc làm đau lòng Hoàng Dung.

Anh Cô tự thương mình bạc phận, hơn mười năm nay tính tình biến thành kỳ quái, nhìn thấy đôi bạn tình này gặp phải biến cố thê thảm, lại cảm thấy được an ủi rất nhiều, đang muốn nói thêm vài câu đáng sợ để châm chọc hai người, nhưng thấy thần thái đau thương của Quách Tĩnh, trong óc đột nhiên như có tia sáng lóe lên, nghĩ tới một việc "à, à, trời đưa hai người này tới đây là vốn cho mình trả thù rửa hận, thỏa được tâm nguyện". Bèn ngẩng đầu lên, lẩm bẩm một mình "Trời ơi, trời ơi!".

Chợt nghe ngoài rừng tiếng hò hét ầm ĩ lại dần dần vang lên, xem ra bang Thiết chương sau khi đổ ra tìm bốn phía, đoán Quách Hoàng hai người ẩn ở trong rừng, chỉ là không sao tìm đường tiến vào, qua hồi lâu xa xa ngoài rừng vang lại tiếng Cửu Thiên Nhân "Thần toán tử Anh Cô, Cửu Thiết chương tới gặp đây!", hai

câu ấy của y nói ngược gió nhưng vẫn vang tới nơi, đủ thấy nội công tinh thâm vô cùng.

Anh Cô bước tới cửa sổ, tụ khí đan điền cao giọng quát "Ta vốn không gặp người ngoài, tới đêm tối của ta chỉ có chết chứ không có sống, người không biết sao?". Chỉ nghe Cừ Thiên Nhận gọi "Có một nam một nữ chạy vào đêm tối của người, xin người giao họ ra thôi". Anh Cô quát "Ai vào được đêm tối của ta? Cừ bang chủ người coi thường Anh Cô ta quá đấy", Cừ Thiên Nhận ha ha ha cười khan mấy tiếng, không nói gì nữa, tựa hồ đã tin lời bà ta. Chỉ nghe tiếng quát tháo của bang chúng Thiết chương bang dần dần đi xa.

Anh Cô quay người lại nói với Quách Tĩnh "Người muốn cứu sư muội người không?". Quách Tĩnh ngăn người, rồi lập tức quỳ gối xuống đất, kêu lên "Nếu lão tiền bối chịu tứ giáo...". Anh Cô trên mặt hiện ra vẻ nghiêm khắc dữ tợn, lạnh lùng nói "Lão tiền bối à? Ta già rồi à?". Quách Tĩnh vội nói "Không không, cũng không tính là quá già được". Anh Cô hai mắt từ từ rời khỏi mặt Quách Tĩnh nhìn ra cửa sổ, lẩm bẩm một mình "Không thể tính là quá già, hừ, rốt lại cũng là già rồi?".

Quách Tĩnh vừa mừng vừa sợ, nghe trong ngữ khí của bà ta thì tựa hồ Hoàng Dung có thể cứu được, nhưng mình lại nói một câu đắc tội với bà ta, không biết bà ta còn có chịu chỉ dẫn cho hay không, muốn tìm cách phân bua nhưng lại không biết nói thế nào là tốt.

Anh Cô quay lại, thấy y mồ hôi toát ra đầy trán vô cùng thảm hại, trong lòng chua xót "Mình thì chỉ cần có người đối xử với mình được một phần mười của thằng tiểu tử này, hừ, kiếp này của mình cũng không kể là uống", rồi khẽ ngâm nga "Đốn khung may, Uyên ương chấp cánh muốn cùng bay. Đáng thương tóc trắng xưa già tới, Đổng xuân cỏ biếc, Phòng sâu sáng rét, áo đỏ tắm cùng ai?".

Quách Tĩnh nghe bà ta đọc bài từ ngắn ấy, trong lòng hoảng sợ, nghĩ thầm "Bài từ này quen lắm, mình đã nghe qua rồi". Nhưng từng nghe ai đọc thì nhất thời lại không nhớ ra, tựa hồ không phải Nhị sư phụ Chu Thông, cũng không phải Hoàng Dung, bèn hạ giọng hỏi "Dung nhi, bài từ bà ta đọc là của ai làm thế, nói những gì thế?" Hoàng Dung lắc đầu nói "Ta cũng lần đầu nghe thấy, không biết ai làm. Ồ! Đáng thương tóc trắng xưa già tới, đúng là câu rất hay! Uyên ương sinh ra là sống

với nhau suốt đời", nói tới đó ánh mắt không kìm được nhìn vào mái tóc hoa râm của Anh Cô, nghĩ thầm "Quả nhiên là đáng thương tóc trắng xua già tới"

Quách Tĩnh nghĩ thầm "Dung nhi được cha nàng dạy bảo, cái gì cũng biết, nếu là ca từ nổi tiếng quyết không lẽ nào lại không biết. Ai đã ngâm qua rồi nhỉ? Dương nhiên không phải nàng, không phải cha nàng, cũng không phải Lục trang chủ ở Quy Vân trang, mà quả thật là mình đã nghe qua rồi. Ờ bất kể là ai đã ngâm qua, thì vị tiền bối này nhất định có cách cứu Dung nhi, bà ta hỏi mình câu ấy, rốt lại cũng không phải là buột miệng nói bừa. Mình phải làm sao cầu khẩn bà ta là hay? Bất kể bà ta muốn mình làm gì...".

Lúc ấy Anh Cô đang nhớ lại việc cũ, trên mặt lúc vui lúc buồn, trong khoảng khắc trong lòng đã trải qua ân ân oán oán hơn mười năm, đột nhiên ngẩng lên nói "Ơu muội người bị Cừu Thiết chuồng đánh trúng, không rõ là y chưa dùng hết sức hay đứa nhỏ này ra tay đỡ gạt nên rốt lại cũng chưa mất mạng lập tức, nhưng bất kể thế nào, thì không quá ba ngày... Ờ, vết thương của y thì trong thiên hạ chỉ có một người cứu được!".

Quách Tĩnh ngẩn ra nghe, tới câu cuối cùng, đột nhiên tim đập thình thịch, đúng là nỗi mừng trên trời rơi xuống, quỳ xuống đất dập đầu đùng đùng đùng ba cái thành tiếng, kêu lên "Xin lão... không, không xin người cứu cho, thật cảm ơn khôn xiết".

Anh Cô lạnh lùng nói "Hừ, ta làm gì có bản lĩnh cứu người? Nếu ta có được thần thông như thế thì tại sao lại phải chịu tội trong nơi ẩm thấp giá rét này?". Quách Tĩnh không dám lên tiếng. Qua một lúc Anh Cô mới nói "Kể ra các người cũng có phúc lắm nên mới gặp ta biết được chỗ ở của người này, lại may là đường đi cũng không xa, trong vòng ba ngày có thể tới nơi. Chỉ là người ấy chịu cứu không thì rất khó nói". Quách Tĩnh mừng rỡ nói "Ta sẽ năn nỉ khẩn cầu y, chắc y không đến nỗi thấy nguy không cứu". Anh Cô nói "Cái gì mà không đến nỗi thấy nguy không cứu, thấy chết không cứu cũng là thói thường của người đời. Năn nỉ khẩn cầu thì ai chẳng biết? Chẳng lẽ như thế là có thể khiến y ra tay cứu người sao? Người đem lại cho y cái gì hay nào? Tại sao y phải cứu người chứ?", trong giọng nói quả mang đầy ý phẫn hận.

Quách Tĩnh không dám lên tiếng, trước mắt đã thấy có một mối sinh cơ, chỉ sợ nói sai một câu nửa lời lại làm hỏng chuyện, chỉ thấy bà ta bước ra phòng ngoài, phục xuống bàn cầm bút viết gì đó hồi lâu, rồi lấy một cái bao vải bọc tờ giấy lại, lại lấy kim chỉ ra may kín miệng bao, cứ thế liên tiếp may ba lớp bao rồi mới trở vào nói "Ra khỏi rừng rồi, tránh đám người của bang Thiết chưởng đuổi theo, đi thẳng về phía đông bắc, vào địa hạt huyện Đào Nguyên thì mở cái bao trắng ra, tiếp theo nên làm gì thì trong đó có ghi rõ. Chưa tới nơi đến lúc thì ngàn vạn lần không được mở ra trước". Quách Tĩnh cả mừng, luôn miệng vâng dạ, đưa tay đón cái bao.

Anh Cô rút tay lại nói "Khoan đã? Nếu người ấy không chịu cứu, thì cũng đành thôi. Nếu có thể cứu được tính mạng của cô ta thì ta có một việc muốn nhờ". Quách Tĩnh nói "Cái ơn cứu mạng thì phải báo đáp xin tiên bối cứ dạy bảo là được". Anh Cô lạnh lùng nói "Nếu sư muội người không chết, thì trong vòng một tháng nữa cô ta phải quay lại đây ở với ta một năm". Quách Tĩnh ngạc nhiên nói "Để làm gì vậy? . Anh Cô cao giọng nói "Để làm gì thì có quan hệ gì tới người? Ta chỉ hỏi cô ta có chịu hay không thôi?" Hoàng Dung nói ngay "Người muốn ta dạy thuật số kỳ môn, chuyện đó có gì là khó? Ta ưng thuận là được".

Anh Cô trừng mắt nhìn Quách Tĩnh một cái, nói "Thật uổng làm đàn ông, còn không thông minh bằng một phần vạn sư muội người", rồi đưa ba cái bao cho y. Quách Tĩnh cầm lấy, thấy một cái màu trắng, hai cái kia một màu đỏ một màu vàng, lập tức cất cẩn thận vào bọc, lại dập đầu tạ ơn. Anh Cô tránh qua một bên không nhận đại lễ, nói "Người không cần cảm tạ ta, ta cũng không nhận lời cảm tạ của người. Hai người các người và ta không phải bạn bè thân thích, việc gì ta phải cứu cô ta? Cho dù là bạn bè thân thích cũng không cần phải tốn hơi tốn sức như thế? Chúng ta phải nói trước rằng ta cứu mạng cô ta là vì ta thôi. Hừ, người không vì mình, trời tru đất diệt".

Quách Tĩnh nghe mấy câu ấy thấy rất không lọt tai, nhưng y ăn nói kém cỏi, không thạo việc cãi cọ với người khác, lúc ấy vì Hoàng Dung lại càng không dám nói nhiều, chỉ cung cung kính kính lắng nghe. Anh Cô lại trợn mắt một cái, nói "Các người mệt mỏi suốt đêm ắt cũng đói rồi, ăn một ít cháo đã".

Lúc ấy Hoàng Dung nằm trên giường nửa thức nửa ngủ dưỡng thần, Quách Tĩnh ở bên cạnh, trong lòng ý nghĩ cuộn cuộn dâng lên. Qua không bao lâu, Anh Cô bưng mâm gỗ đặt hai tô cháo gạo thơm bốc hơi nghi ngút vào, còn có một đĩa thịt gà rừng, một đĩa cá khô. Quách Tĩnh đã đói ngấu, nhưng lúc trước lo lắng cho thương thế của Hoàng Dung, hoàn toàn không để ý đến lúc ấy đã hơi yên tâm, thấy gà cá cháo trắng, bèn húp một hớp lớn, nhẹ nhàng vỗ vỗ tay Hoàng Dung, nói "Dung nhi, đây ăn cháo". Hoàng Dung hé mắt khẽ lắc đầu nói "Ngực ta đau lắm, không ăn được". Anh Cô cười nhạt nói "Có thuốc cho người uống đỡ đau, nhưng lại ngờ thần ngờ ma". Hoàng Dung không đếm xỉa gì tới bà ta, chỉ nói "Tĩnh ca ca, người lấy cho ta uống một viên Cửu hoa ngọc lộ hoàng". Đây là thuốc hôm trước Lục Thừa Phong tặng cho ở Quy Vân trang, Hoàng Dung trước nay vẫn để trong bọc, Hồng Thất công và Quách Tĩnh bị Âu Dương Phong đả thương, đều từng uống mấy viên, tuy không có công hiệu chữa thương, nhưng giảm đau ninh thần rất tốt. Quách Tĩnh ứng thanh, mở túi áo nàng lấy ra một viên.

Lúc Hoàng Dung nói tới Cửu hoa ngọc lộ hoàn, Anh Cô đột nhiên khẽ run lên, sau đó thấy viên thuốc màu đỏ sẫm, cao giọng nói "Đây chính là Cửu hoa ngọc lộ hoàn à? Đưa ta xem nào". Quách Tĩnh nghe giọng nói của bà ta rất kỳ quái, không kìm được ngẩng đầu nhìn bà ta một cái, thấy bà ta mắt lộ hung quang, trong lòng càng ngạc nhiên, lập tức đưa cả túi thuốc cho bà ta. Anh Cô đón lấy, chỉ nghe mùi thơm ngát mũi, ngửi xong đã thấy trong người thoải mái, hai mắt nhìn Quách Tĩnh chằm chằm, nói "Đây là đan được của đảo Đào Hoa, các người lấy ở đâu ra? Nói mau, nói mau!". Nói tới đoạn cuối, âm thanh trở nên thâm trầm đáng sợ.

Hoàng Dung trong lòng rung động "Người đàn bà này tu tập kỳ môn Ngũ hành, chẳng lẽ có quan hệ gì với một đệ tử của cha mình Chỉ nghe Quách Tĩnh nói "Nàng chính là con gái của đảo chủ Đào Hoa". Anh Cô nhảy dựng lên quát "Con gái của Hoàng lão tà à?" Hai mắt rực rực tia sáng, hai tay một co một duỗi, chuẩn bị sẵn tới chụp, Hoàng Dung nói "Tĩnh ca ca, trả ba cái túi lại cho bà ta đi! Bà ta đã là kẻ thù của cha ta, thì chúng ta cũng không cần nhận ân tình của bà ta". Quách Tĩnh lấy ba cái túi ra, ngần ngừ không muốn đưa trả. Hoàng Dung nói "Tĩnh ca ca, ném xuống. Cũng chưa chắc đã phải chết thật đâu. Mà chết thì có làm sao". Quách Tĩnh trước nay không hề làm trái ý Hoàng Dung, chỉ đành vút bái túi lên bàn, nước mắt lăn tròn trên mặt.

Chợt thấy Anh Cô nhìn ra ngoài cửa, lại lẩm bẩm kêu lên "Trời ơi, trời ơi!" Đột nhiên bước tới giữa vách, xoay người lại, cũng không biết là làm gì. Hoàng Dung nói "Chúng ta đi thôi, ta thấy người đàn bà này trong lòng rất khó chịu".

Quách Tĩnh chưa trả lời, Anh Cô đã quay lại nói "Ta học tập thuật số là để vào đảo Đào Hoa. Con gái của Hoàng lão tà đã như thế thì ta có học thêm một trăm năm cũng vô dụng. Số phận đã như thế, còn nói gì nữa? Các người đi đi, cầm túi gấm đi đi". Nói xong cầm bọc Cửu hoa ngọc lộ hoàn và ba cái túi nhét vào tay Quách Tĩnh, nói với Hoàng Dung "Cửu hoa ngọc lộ hoàn đối với thương thế của người rất có hại, ngàn vạn lần đừng nên uống nữa. Sau khi lành bệnh, cái hẹn một năm không được quên. Cha người hủy diệt một đời của ta, thức ăn ở đây thà để nuôi chó chứ không cho các người ăn". Nói xong bưng tất cả cháo trắng gà cá hắt hết ra cửa sổ.

Hoàng Dung giận quá, đang định lên tiếng tranh cãi chợt xoay chuyển ý nghĩ, bèn đỡ Quách Tĩnh đứng lên, dùng trúc bồng viết lên nền cát ba đề toán:

Đề thứ nhất là Thất diệu cửu chấp Thiên Trúc bút toán bao quát cả Nhật Nguyệt Thủy Hỏa Mộc Kim Thổ, La hầu Kế đồ, đề thứ hai là Lập phương chiêu binh chi ngân cấp mễ đề (Xét : Tức loại toán cấp số trong toán học phương Tây), đề thứ ba là Quỷ cốc toán đề : Có một số không biết là bao nhiêu, chia cho ba thì thừa hai, chia cho năm thì thừa ba, chia cho bảy thì thừa hai, hỏi là bao nhiêu? (Xét : Đây là bài toán số học ở bậc cao, các học giả thời Tống ở nước ta về loại toán này nghiên cứu rất sâu).

Nàng viết ra ba đề toán xong, dựa vào tay Quách Tĩnh từ từ bước đi. Quách Tĩnh bước ra cửa lớn, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Anh Cô tay cầm thẻ toán, nhìn chằm chằm xuống đất ngo ngẩn xuất thần.

Hai người đi vào rừng, Quách Tĩnh cõng Hoàng Dung lên, vẫn do nàng chỉ đường, từng bước từng bước đi ra. Quách Tĩnh chỉ sợ đếm sai bước, không dám trò chuyện, đến khi ra khỏi rừng mới hỏi "Dung nhi, cô vẽ trên cát cái gì thế?". Hoàng Dung cười nói "Ta ra ba đề toán cho bà ta, hừ, trong vòng nửa năm nhất định bà ta chưa giải ra, cho bà ta bạc đầu cũng chỉ uống công. Ai bảo bà ta vô lễ như thế chứ". Quách Tĩnh nói "Bà ta kết thù oán gì với cha cô thế?" Hoàng Dung

nói "Ta chưa nghe cha nói qua", qua hồi lâu nói "Lúc bà ta còn trẻ nhất định là một mỹ nhân, Tĩnh ca ca, người nói có đúng không?" Trong lòng nàng thoáng nghĩ ngò "Chẳng lẽ trước đây cha với bà ta đã có một đoạn tình ái gì sao? Hừ, có quá nửa là bà ta muốn lấy cha mình, nhưng cha mình lại không chịu".

Quách Tĩnh nói "Bất kể bà ta đẹp hay không. Bà ta nghĩ ra được mấy đề toán của cô, cho dù đột nhiên hối hận, cũng không biết làm sao đuổi theo mà đòi lại mấy cái túi". Hoàng Dung nói "Không biết trong túi vải viết những gì, chỉ sợ chứa chắc bà ta đã có y tốt chúng ta xé ra xem". Quách Tĩnh vội nói "Không, không? Cứ theo lời bà ta, tới huyện Đào Nguyên hãy xé", Hoàng Dung rất tò mò, nhìn không được muốn xem trước, nhưng Quách Tĩnh khẳng khái không chịu, nên đành phải thôi.

*** vietkiem.com ***

Qua một đêm, trời đã sáng rõ, Quách Tĩnh nhảy lên ngọn cây nhìn ra bốn phía, không thấy bang chúng Thiết chưởng bang đuổi theo đã yên tâm quá nửa, hú lên mấy tiếng, con tiểu hồng mã nghe tiếng phi tới, không bao lâu đôi điều cũng bay tới trên không. Hai người cùng lên ngựa. Chợt nghe ở ven rừng có tiếng quát tháo ầm ĩ vang lên, mấy mươi bang chúng Thiết chưởng bang túa ra. Họ vây quanh rừng suốt nửa đêm, nghe tiếng Quách Tĩnh hú, vội vàng đuổi tới, Cừu Thiên Nhận lại không có trong đó, Quách Tĩnh kêu lên "Thứ lỗi không bồi tiếp được?", khẽ thúc gối một cái con tiểu hồng mã đã như đằng vân giá vụ lướt đi, chỉ nghe bên tai gió rít vù vù, trong chớp mắt đã bỏ đám bang chúng lại phía sau không thấy bóng dáng đâu nữa.

Con tiểu hồng mã đến giờ Ngọ đã phi được hơn trăm dặm. Hai người trên đường ghé một quán cơm nhỏ ăn uống, Hoàng Dung trước ngực đau quất, chỉ uống được nửa chén nước cơm. Quách Tĩnh hỏi thăm biết nơi này đã thuộc ranh giới huyện Đào Nguyên, vội lấy cái bao vải trắng ra, cắt đứt chỉ khâu, ở trong nguyên là một tấm bản đồ, bên cạnh chú hai hàng chữ như sau "Theo đường trên

bản đồ này mà đi, cuối đường có một cái thác lớn, bên cạnh có nhà tranh, tới đó thì mở cái bao đồ ra".

Quách Tĩnh cũng không chần chừ, lên ngựa đi ngay, theo chỉ dẫn trên bản đồ, chạy hơn bảy mươi dặm, đường đi càng lúc càng hẹp, lại đi thêm tám chín dặm, hai bên đường núi cao chót vót, ở giữa là một con đường mòn nhỏ ngoằn ngoèo, chỉ cho phép một người đi lọt, con tiểu hồng mã đã không tiến lên được nữa. Quách Tĩnh đành cõng Hoàng Dung, để con tiểu hồng mã lại ăn cỏ bên sườn núi, rồi lập tức sải chân chạy mau vào núi.

Theo đường quanh co lên tới đỉnh núi, mất khoảng một giờ, đường đi càng hẹp, có những chỗ Quách Tĩnh phải bế Hoàng Dung nằm ngang, nép người mới qua được. Lúc ấy đang lúc tháng bảy nóng nực, mặt trời đỏ rực, hơi nóng tan vàng chảy đá, nhưng đường đi núi cao chọc trời, che hết ánh nắng, nên cũng khá mát mẻ.

Lại đi thêm một hồi, Quách Tĩnh bụng đói sôi lên, lấy lương khô trong bọc ra, bẻ mấy miếng dứt cho Hoàng Dung, mình cũng không dừng bước, vừa đi vừa ăn, ăn xong ba cái bánh rán lớn, đang lúc môi khô lưỡi khát chợt nghe xa xa vắng vắng có tiếng nước chảy, lập tức gia tăng cước bộ. Trong núi vắng tịch mịch, tiếng nước vang lên trong sơn cốc dội lại ào ào, càng đi tiếng nước càng lớn, đến lúc lên tới đỉnh núi chỉ thấy một dòng thác lớn như con rồng trắng giữa hai ngọn núi trước mặt đỏ mau xuống dưới, thế nước rất đáng sợ. Từ đỉnh núi nhìn xuống dưới, cạnh thác quả nhiên có một gian nhà tranh. Quách Tĩnh chọn một tảng đá lớn ngồi xuống, mở cái bao đồ ra, thấy bên trong có một tờ giấy trên viết:

"Thương thế của cô gái này, trên đời chỉ có Đoàn hoàng gia cứu được...".

Quách Tĩnh xem tới ba chữ Đoàn hoàng gia, giật nảy mình nói "Đoàn hoàng gia, có phải là Nam đế danh tiếng sánh ngang cha cô không?" Hoàng Dung vốn rất mệt mỏi, nhưng nghe tới hai chữ Nam đế cũng giật mình nói "Đoàn hoàng gia à? Ờu phụ cũng nói thương thế của ông có Đoàn hoàng gia có thể chữa được. Ta từng nghe cha nói Đoàn hoàng gia làm vua ở nước Đại Lý vùng Vân Nam, chẳng lẽ là..." Nghĩ tới Vân Nam cách đây muôn trùng sông núi, trong vòng ba ngày làm sao tới

được, bất giác trong lòng lạnh buốt, cố gắng ngồi lên, dựa vào vai Quách Tĩnh cùng đọc tờ giấy :

"Thương thế của cô gái này, trên đời chỉ có Đoàn hoàng gia cứu được. Y làm nhiều chuyện bất nghĩa, tránh tai họa ở Đào Nguyên người ngoài rất khó được gặp, nếu nói là xin chữa bệnh sẽ phạm vào điều đại kỵ của y, chưa vào tới cửa đã trúng độc thủ của Ngư Tiều Canh Độc rồi. Cho nên phải giả nói là vâng lệnh của sư phụ Hồng Thất công cầu kiến Đoàn hoàng gia để bẩm tin quan trọng, khi gặp mặt Nam đế thì mở cái bao vải vàng ra. Một mối dây sinh cơ, cố giữ đừng để đứt".

Quách Tĩnh xem xong, quay đầu nhìn Hoàng Dung lại thấy nàng cau mày im lặng bèn hỏi "Dung nhi, Đoàn hoàng gia làm nhiều việc bất nghĩa rồi à? Tại sao lại cầu chữa bệnh lại là phạm vào điều đại kỵ của y? Độc thủ của Ngư Tiều Canh Độc là cái gì thế?" Hoàng Dung thở dài nói "Tĩnh ca ca, người đừng cho ta là thông minh quá, chuyện gì cũng biết".

Quách Tĩnh sững sốt, đưa tay bế nàng lên, nói "Được rồi, chúng ta xuống thôi". Rồi ngưng thần nhìn ra xa, chỉ thấy dưới gốc liễu cạnh thác nước có một người ngồi, đầu đội nón tre, nhưng cách quá xa nên không thấy rõ người ấy làm gì.

Một là vì sốt ruột, hai là nhờ đường xuống núi rất dễ đi, nên không bao lâu Quách Tĩnh đã cõng Hoàng Dung chạy mau tới cạnh thác nước, chỉ thấy người ngồi dưới gốc liễu thân khoác áo tơ ngồi trên một tảng đá, đang buông cần câu cá. Dòng thác này thế nước chảy xiết vô cùng, như từ trên trút xuống, lấy đâu ra cá? Cho dù có cá thì làm sao rảnh mà đớp mồi? Nhìn tới người ấy thấy y khoảng trên dưới bốn mươi tuổi, mặt đen bóng như đáy chảo, râu quai nón đầy cằm, cứng rắn như sắt, mắt chăm chăm nhìn vào dòng nước không chớp.

Quách Tĩnh thấy y chăm chú vào việc câu cá, không dám quấy nhiễu, đỡ Hoàng Dung ngồi xuống gốc liễu nghỉ ngơi, mình thì bước qua xem dưới nước có cá gì. Chờ hồi lâu, chợt thấy trong nước có ánh vàng chớp lên, người câu cá kia mặt lộ vẻ mừng rỡ, đột nhiên cần câu chúc thẳng xuống, chỉ thấy dưới nước có một con vật dài khoảng một thước cắn vào dây câu, con vật này không phải cá

cũng không phải rắn, toàn thân màu vàng, hình thù rất kỳ dị. Quách Tĩnh vô cùng ngạc nhiên, không kìm được kêu lên thất thanh "Ô, là con gì thế?"

Đúng lúc ấy dưới nước lại nhô lên một con quái ngư màu vàng tương tự cắn vào dây câu, người câu cá lại càng mừng rỡ, dùng sức kéo cần câu. Chỉ thấy chiếc cần câu càng lúc càng cong, nhìn thấy đã sắp chi trĩ không được, đột nhiên phát một tiếng, cần câu gãy làm đôi. Hai con quái ngư nhả dây câu ra, ở dưới nước đặc ý nghênh ngang bơi qua bơi lại mấy vòng, thác nước tuy chảy xiết nhưng chúng không hề gì, chớp mắt đã lặn xuống khe đá dưới nước không trồi lên nữa.

Người câu cá kia quay lại, trợn mắt tức giận quát "Tiểu tử thối tha, lão tử vất vả chờ suốt nửa ngày, lại bị thằng tiểu tặc nhà ngươi tới làm hỏng chuyện", rồi giơ bàn tay to như cái quạt bước lên hai bước định động võ, không ngờ đột nhiên nghĩ tới chuyện gì đó, rút lại rảnh nhin, hai tay nắm chặt lại khiến đốt xương kêu lên lách cách, mặt đầy vẻ tức giận.

Quách Tĩnh biết mình vô ý gây họa, không dám cãi lại chỉ nói "Xin đại thúc bớt giận, đây là tiểu nhân không phải. Không biết đó là cá gì?". Người câu cá kia chửi "Ngươi là thằng mù, đó mà là cá à? Đó là Kim oa oa". Quách Tĩnh bị chửi, cũng không tức giận, cười lấy lòng nói "Xin hỏi đại thúc Kim oa oa là con gì?" Người câu cá kia lại càng nổi giận như sấm, quát "Kim oa oa là Kim oa oa, thằng tiểu tặc thối tha nhà ngươi lằng nhằng cái gì?". Quách Tĩnh muốn nhờ y chỉ đường tới gặp Đoàn hoàng gia, nhưng nào dám khinh dị đắc tội, chỉ đành khom người vái dài nói là mình không phải. Hoàng Dung bên cạnh nhìn không được, nói chen vào "Kim oa oa là con cá oa oa màu vàng. Chỗ cha ta cũng nuôi mấy cặp, có gì là lạ lùng đâu?".

Người câu cá kia nghe Hoàng Dung nói lai lịch Kim oa oa, thoáng kinh ngạc rồi chửi "Hừ, lớn lối lắm, trong nhà nuôi được mấy cặp kia đấy? Ta hỏi ngươi, Kim oa oa dùng để làm gì?". Hoàng Dung nói "Có dùng làm gì đâu? Ta thấy con vật ấy ưa nhìn, kêu gia gia gia giống hết trẻ con, nên nuôi để chơi thôi".

Người câu cá kia nghe nàng nói không sai, sắc mặt lập tức hòa hoãn, nói "Con nhóc, nếu quả cha ngươi có nuôi thì ngươi phải đền cho ta một cặp". Hoàng Dung nói "Tại sao ta phải đền cho ngươi?". Người câu cá chỉ Quách Tĩnh nói "Ta đang câu được một cặp thì bị y hấp tấp kêu lớn một tiếng, lại gây ra chuyện, gãy mất

cần câu. Giống Kim oa oa này rất thông minh, đã nếm mùi đau khổ một lần thì lần sau đừng hòng câu được nữa. Không bảo người đến thì bảo ai đến?". Hoàng Dung cười nói "Cho dù câu được thì người cũng chỉ câu được một con. Người câu được một con, chẳng lẽ con kia còn chịu mắc câu à?" Người câu cá không biết trả lời thế nào, gãi gãi đầu nói "Vậy thì đến ta một con cũng được Hoàng Dung nói "Nếu một cặp Kim oa oa bị chia rẽ thì không đầy ba ngày cả hai con đực cái đều chết".

Người câu cá càng không nghi ngờ gì nữa, đột nhiên hướng về nàng và Quách Tĩnh vái luôn ba vái, kêu lên "Hay quá, đây là ta không phải, vậy xin người tặng ta một cặp có được không?".

Hoàng Dung cười khẽ nói "Trước hết người phải nói cho ta biết người cần Kim oa oa làm gì?". Người câu cá ngần ngừ một lúc rồi nói "Được, thì ta nói cho người nghe. Sư thúc ta là người Thiên Trúc, mấy hôm trước tới thăm sư phụ ta, trên đường đi bắt được một đôi Kim oa oa, vô cùng mừng rỡ. Ông nói ở Thiên Trúc có một loại độc trùng rất lợi hại, làm hại người và gia súc khó có cách diệt trừ, loại Kim oa oa này lại là khắc tinh của loại độc trùng ấy. Ông bảo ta nuôi vài ngày để ông và sư phụ nói chuyện xong, khi xuống núi sẽ lấy lại để mang về Thiên Trúc, nào ngờ...". Hoàng Dung nói ngay "Nào ngờ người không cẩn thận, để Kim oa oa trốn vào thác nước này!".

Người câu cá ngạc nhiên nói "Ờ, sao người biết?", Hoàng Dung chau môi một cái nói "Có gì mà không đoán được. Loại Kim oa oa này vốn rất khó nuôi, trước kia ta có tất cả năm cặp, về sau sẩy mất hai cặp". Người câu cá hai mắt sáng rực, trên mặt hiện vẻ vui mừng, nói "Hảo cô nương, cho ta một cặp, người cũng còn hai cặp mà. Nếu không sư thúc trách ta, ta không gánh tội được đâu". Hoàng Dung cười nói "Cho người một cặp cũng không hề gì, nhưng tại sao lúc này người lại hung dữ như thế?".

Người câu cá vừa mừng vừa sợ, đành nói "Ờ, là ta nóng tính không phải, đúng là phải sửa đi mới được. Hảo cô nương, nhà người ở đâu thế? Ta đi theo cô tới lấy cá có được không? Từ đây tới đó bao xa?". Hoàng Dung thở dài một tiếng nói "Nói gần thì không gần, nói xa cũng không xa, khoảng ba ngàn dặm".

Người câu cá giật nảy mình, hàm râu dựng đứng cả lên, quát "Con tiểu nha đầu, té ra là người tiêu khiển với lão gia". Rồi vung nắm tay to như cái đầu lên, định đập xuống đầu Hoàng Dung, chỉ là thấy nàng nhỏ tuổi yếu ớt, một quyền ấy ắt sẽ đánh chết nàng, tay quyền đang trên không thì từ từ buông xuống. Quách Tĩnh đã sớm đứng bên cạnh, chỉ cần quyền kinh của y phát ra, sẽ lập tức chụp vào uyển mạch của y. Hoàng Dung cười nói "Có gì mà nóng ruột? Ta đã sớm nghĩ cho người một cách hay. Tĩnh ca ca, người gọi điều nhi xuống đi".

Quách Tĩnh không hiểu ý nàng, nhưng cũng theo lời gọi chim điều. Người câu cá nghe y hú một tiếng, sơn cốc vang dội, trung khí đầy rẫy, bất giác ngấm ngấm hoảng sợ "Mới rồi may là chưa từng động thủ, nếu không sợ sẽ nếm mùi của thằng tiểu tử này".

Qua không bao lâu, đôi điều theo tiếng bay tới. Hoàng Dung xé miếng vỏ cây, dùng kim vạch lên vỏ cây một hàng chữ "Chà! Con muốn một đôi Kim oa oa, bảo bạch điều mang tới cho con. Con Dung kính thư". Quách Tĩnh cả mừng, xé hai miếng vạt áo, buộc chặt vào chân con điều trống. Hoàng Dung nói với đôi điều "Ra đảo Đào Hoa, đi mau về mau" Quách Tĩnh sợ đôi điều không hiểu ý, chỉ chỉ về phía đông, luôn miệng nói ba chữ "Đảo Đào Hoa". Đôi điều cùng cất tiếng kêu vang, đập cánh bay đi, vòng một vòng trên không, rồi quả nhiên bay về phía đông, trong chớp mắt đã khuất hẳn trong mây.

Người câu cá hoảng sợ há miệng không ngậm lại được luôn mồm lẩm bẩm "Đảo Đào Hoa, đảo Đào Hoa? Hoàng Dục Sư Hoàng lão tiên sinh là gì của người?" Hoàng Dung ngao nghể đáp "Là cha ta, thì sao nào?". Người câu cá nói "À" rồi không nói gì nữa". Hoàng Dung nói "Trong vài hôm bạch điều của ta sẽ mang Kim oa oa tới, có chậm quá không?". Người câu cá nói "Chỉ mong được như thế". Rồi nhìn nhìn Quách Hoàng hai người, mắt đầy vẻ nghi ngờ.

Quách Tĩnh khom người nói "Chưa kịp thỉnh giáo tôn tính đại danh của đại thúc". Người câu cá không đáp lại nói "Các người tới đây làm gì? Là ai chỉ các người tới đây?". Quách Tĩnh cung kính nói "Văn bối có chuyện cầu kiến Đoàn hoàng gia". Y vốn định làm theo lời Anh Cô, nói là vâng lệnh ân sư Hồng Thất công mà tới, nhưng rõ ràng đó là lời bịa đặt, rốt lại không thể nói được.

Người câu cá cao giọng nói "Sư phụ ta không gặp người ngoài, các người tìm ông làm gì". Theo bản tính của Quách Tĩnh thì sẽ nói thật, nhưng lại sợ vì thế mà không gặp được Nam đế, hại tới tính mạng của Hoàng Dung nói không được, chỉ đành tạm thời lừa dối y một phen, đang định lên tiếng, người câu cá thấy thần sắc của y bất định, Hoàng Dung thì vẻ mặt tiểu tụy, đã đoán được bảy tám phần, liền quát "Các người muốn sư phụ ta chữa thương có phải không?" Quách Tĩnh bị y nói đúng tâm sự, làm sao còn có thể giấu diếm, chỉ đành gật đầu khen đúng, trong lòng vừa lo lắng vừa hối hận, chỉ hận là lúc đầu mình không thể nói dối.

Người câu cá lớn tiếng nói "Chuyện gặp sư phụ ta thì đừng nghĩ tới nữa. Ta liều mạng chịu để sư phụ sư thúc quở phạt, cũng không cần Kim oa oa, Ngân oa oa gì của các người nữa, mau xuống núi đi!".

Câu ấy nói ra chém đinh chặt sắt, hoàn toàn không có chỗ nào để lui, khiến Quách Tĩnh nghe xong ngẩn ra hồi lâu, toàn thân lạnh buốt, qua một lúc mới bước lên khom lưng làm lễ nói "Vị bị thương xin chữa đây đúng là ái nữ của Hoàng đảo chủ đảo Đào Hoa, hiện đang là bang chủ Cái bang, xin phiến đại thúc nể mặt hai vị Hoàng đảo chủ và Hồng bang chủ, chỉ điểm cho một con đường sáng, giúp chúng tôi tái kiến Đoàn hoàng gia". Người câu cá nghe tới ba chữ Hồng bang chủ, vẻ mặt lập tức hòa hoãn trở lại, lắc đầu nói "Vị tiểu cô nương này là bang chủ Cái bang à? Ta không tin". Quách Tĩnh chỉ ngón trỏ bồng trên tay Hoàng Dung nói "Đây là Đả cầu bồng của bang chủ Cái bang, chắc đại thúc có biết". Người câu cá gật gật đầu nói "Vậy Cửu chỉ thần cái là gì của các người?". Quách Tĩnh nói "Chính là ân sư của hai chúng tôi", người câu cá a một tiếng, nói "Các người tìm sư phụ ta là phụng mệnh Cửu chỉ thần cái phải không?"

Quách Tĩnh ngẩn ngừ chưa đáp, Hoàng Dung vội nói chen vào "Đúng thế". Người câu cá cúi đầu trầm ngâm, lăm lăm một mình "Cửu chỉ thần cái và sư phụ mình giao tình không phải tầm thường, chuyện này phải tính thế nào đây?" Hoàng Dung nghĩ thầm "Nhân lúc y còn do dự chưa quyết, phải mau mau thuyết phục", lại nói "Sư phụ sai bọn ta tới cầu kiến Đoàn hoàng gia, ngoài việc xin lỗi nhân gia người trị thương, còn có việc quan trọng muốn bẩm báo". Người câu cá đột nhiên ngẩng đầu lên, hai mắt như tia chớp nhìn thẳng vào mặt Hoàng Dung, cao giọng nói "Cửu chỉ thần cái bảo các người tới cầu kiến Đoàn hoàng gia à? , Hoàng Dung nói

"Đúng thế?" Người câu cá lại hỏi một câu "Đúng là Đoàn hoàng gia chứ không phải người khác phải không?" Hoàng Dung biết trong này ắt có chuyện khác, nhưng không sao rút lời, chỉ đành gật đầu.

Người câu cá bước lên hai bước cao giọng quát "Đoàn hoàng gia đã không còn trên đời rồi". Quách Hoàng hai người giật nảy mình, cùng kêu lên "Chết rồi à?". Người câu cá nói "Lúc Đoàn hoàng gia rời khỏi trần thế, Cửu chỉ thần cái đang ở bên cạnh, há lại sai hai người tới đây bái kiến Đoàn hoàng gia sao? Các người được ai chỉ dẫn? Tới đây có âm mưu quỷ kế gì? Mau nói ngay ra". Nói xong sấn lên một bước, tay trái phất ra, tay phải chụp vào đầu vai Hoàng Dung.

Quách Tĩnh thấy y càng lúc càng tới gần đã sớm đề phòng, lúc tay phải y còn cách vai Hoàng Dung khoảng một thước, chưởng trái khua một vòng, chưởng phải đánh thẳng ra, dùng chiêu Kiến long tại điền đỡ trước mặt Hoàng Dung: Chiêu này chỉ đơn thuần là phòng ngự, nhưng đã dựng ra một bức tường sắt giữa Hoàng Dung và người câu cá, địch nhân tới thì chống lại địch nhân không tới thì lập tức tan biến không còn dấu vết. Người câu cá thấy y tuy xuất chưởng, nhưng lại đánh chếch qua một bên, hoàn toàn không có ý đánh thẳng vào mình, trong lòng thoáng kinh ngạc, năm ngón tay tiếp tục chụp tới vai Hoàng Dung thêm nửa thước, đột nhiên chạm vào luồng lực đạo của Quách Tĩnh, chỉ cảm thấy cánh tay chấn động, trước ngực thoáng nóng ran lên, một trảo ấy lập tức bị hất trở ra.

Y chỉ sợ Quách Tĩnh thừa thế ra chiêu, vội vàng nhảy ra, xòe tay trước ngực, nghĩ thầm "Năm xưa nghe Hồng Thất công và sư phụ đàm luận võ công, đây chính là công phu Hàng long thập bát chưởng của lão nhân gia, vậy thì hai đứa nhỏ này nhất định là đệ tử của ông, kể ra cũng không tiện đắc tội". Chỉ thấy Quách Tĩnh chắp chắp tay, thần sắc vô cùng khiêm cung, chiêu ấy tuy y đã chiếm được thượng phong nhưng không hề có nửa điểm đắc ý, trong lòng lại càng có thêm mấy phần thiện cảm với y, liền nói "Hai vị tuy là đệ tử của Cửu chỉ thần cái, nhưng chuyến đi này nhất định không phải phụng mệnh của lão nhân gia người mà tới, có đúng không?" Quách Tĩnh không biết vì sao y đoán được, nhưng thấy y nói đúng, không có cách nào nói dối, chỉ đành gật gật đầu.

Người câu cá trên mặt đã không còn vẻ hung dữ như lúc nãy, nói "Cho dù là Cửu chỉ thần cái bị thương tới đây, tiểu nhân cũng không thể đưa lão nhân gia

người lên núi gặp gia sư. Tiểu nhân là người dưới, xin hai vị thứ lỗi". Hoàng Dung nói "Có thật là gia sư ta cũng không thể gặp không?". Người câu cá lắc đầu nói "Không thể, đánh chết ta cũng không thể!". Hoàng Dung trong lòng suy tính "Y nói rõ Đoàn hoàng gia là sư phụ y, nhưng lại nói Đoàn hoàng gia đã chết, lại nói lúc chết thì ân sư ở bên cạnh, trong chuyện này có rất nhiều chỗ kỳ lạ, quả thật khiến người ta không sao hiểu được". Rồi nghĩ "Sư phụ y ở trên núi này, điều đó thì đúng, cho dù có phải là Đoàn hoàng gia không thì bọn mình cũng phải lên núi gặp mặt một lần". Bèn ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy ngọn núi cao liền mây, so với ngọn Trung Chỉ núi Thiết Chưởng còn cao hơn gấp mấy lần, đá núi trơn láng không một cọng cỏ nào mọc được, thác nước lớn này thì như trên trời đổ xuống, quả thật không có đường nào lên núi, nghĩ thầm "Lý Bạch nói Nước sông Hoàng Hà trên trời đổ xuống, dòng thác này mới đúng là trên trời đổ xuống".

ánh mắt nàng di chuyển theo thác nước, trong lòng tính cách lên núi, đột nhiên trước mắt ánh vàng chớp lên, dưới đây nước có vật bơi lội. Nàng từ từ bước tới cạnh thác, định thần nhìn kỹ, chỉ thấy cặp Kim oa oa đang trườn lên trên vách đá, hai cái đuôi đã quẫy phía trên mặt nước, vội lấy tay ra hiệu cho Quách Tĩnh, gọi y bước qua xem. Quách Tĩnh a một tiếng, nói "Để ta xuống bắt lên". Hoàng Dung nói "Này, như thế không được, nước chảy rất xiết, làm sao đứng được. Đừng có ngốc nghếch Quách Tĩnh lại nghĩ "Nếu mình mạo hiểm bắt đôi quái ngư này cho người câu cá thì có thể làm y đổi ý, đưa bọn mình lên gặp sư phụ y, nếu không thì chẳng lẽ lại giơ mắt ra nhìn thương thế của Dung nhi không ai cứu sao?". Y biết Hoàng Dung nhất định sẽ cản trở, lúc ấy không nói câu nào, cũng không cởi áo quần giày tất, nhảy luôn xuống giữa dòng thác chảy xiết.

Hoàng Dung hoảng sợ kêu lên "Tĩnh ca ca!" Rồi đứng bật dậy, bước chân không vững lảo đảo muốn ngã, người câu cá cũng giật nảy mình, đưa tay đỡ cho nàng rồi lập tức chạy về phía gian nhà tranh, như muốn tìm vật gì để cứu Quách Tĩnh. Hoàng Dung trở lại ngồi trên tảng đá, nhìn tới Quách Tĩnh chỉ thấy y đứng vững dưới nước, bất kể dòng nước xô đẩy, thân hình vẫn không nghiêng ngã, từ từ khom lưng xuống bắt cặp Kim oa oa.

Chỉ thấy y mỗi tay một con, đã nắm chặt được đuôi hai con Kim oa oa nhẹ nhàng kéo lên, nhưng sợ làm giống quái ngư này bị thương nên không dám dùng

lực, nào ngờ giống Kim oa oa này toàn thân đầy nhớt trơn tuột dị thường, giẫy mấy cái đã tuột khỏi tay Quách Tĩnh, lần lượt lặn xuống khe đá. Quách Tĩnh vội sấn lên nhưng làm sao đuổi kịp, trong chớp mắt đã không thấy bóng chúng đâu nữa. Hoàng Dung khẽ kêu lên thất thanh, chợt nghe sau lưng có một người lớn tiếng la hoảng, quay lại nhìn thì thấy người câu cá đã đứng sau lưng mình, vai trái vác một chiếc thuyền nhỏ đen bóng, tay phải cầm hai chiếc mái chèo sắt, có lẽ định xuống nước cứu người.

Quách Tĩnh hai chân vận kinh, dùng công phu Thiên cân trụ đứng chắc trên vách đá, đứng là như cột đá giữa dòng, đứng vững không động, nhìn hơi ngừng thở, đưa tay vào dưới tảng đá lớn mà cặp quái ngư chui vào, dùng sức lay mạnh một cái, chỉ cảm thấy tảng đá hơi lắc, trong lòng cả mừng, ra chiêu Phi long tại thiên trong Hàng long thập bát chuồng, song chuồng đồng thời nhấc mạnh lên, trong tiếng nước réo tảng đá lớn đã bị y nhấc ra. Y biến chiêu cực mau, tảng đá vừa nhấc lên, lập tức ra chiêu Tiềm long vật dụng đẩy ngang một cái, tảng đá lớn bị thế nước và chuồng lực giáp kích bay qua người y, ầm ầm ùng ùng lặn xuống đáy vực, tiếng vang vào sơn cốc dội lại ầm ầm hồi lâu không dứt. Chỉ thấy y giờ hai tay lên, mỗi tay một con Kim oa oa, từng bước từng bước dưới thác đi lên.

Thác nước ngày đêm chảy xiết, qua nhiều ngày tháng đã khoét thành một cái rãnh trên vách đá, sâu khoảng hai trượng. Người câu cá thấy Quách Tĩnh đứng dưới đáy thác làm sao lên được, lúc ấy thả mái chèo sắt xuống cho y nắm vào để kéo lên, nhưng Quách Tĩnh cầm quái ngư, chỉ sợ cầm một tay lại bị chúng giẫy tuột ra, lúc ấy đứng dưới đáy nước ngưng thần đề khí, chân phải điểm một cái, thân hình đột nhiên vọt ra khỏi làn thác, kế đó chân phải đập vào cạnh vách thác một cái, thân hình đã mượn lực vọt lên bờ.

Hoàng Dung tuy quen biết y đã lâu, nhưng không ngờ công phu của y đã tinh tiến tới mức ấy, thấy y dưới đáy nước đứng vững lật đá, nín thở bắt cá, coi thác nước đổ xuống ầm ầm như không có gì, trong lòng vừa sợ vừa mừng. Thật ra Quách Tĩnh vì cứu Hoàng Dung nên mới liều mạng xông vào nơi nguy hiểm, đến khi ra khỏi thác lên tới bờ, quay đầu nhìn thác nước đổ xuống, bọt nước tung tóe, bất giác cũng hoa mắt run lòng, cũng không tin là mới rồi mình lại can đảm nhảy xuống nước. Người câu cá lại càng kinh sợ khâm phục, biết nếu khí công,

khinh công, ngoại công đều không tới bậc thượng thặng thì đừng nói bắt cá, chỉ vừa xuống nước là bị dòng thác xô luôn xuống vực.

Hai con Kim oa oa trong tay Quách Tĩnh quẫy đập giẫy giụa, kêu oa oa như trẻ con khóc. Quách Tĩnh cười nói "Chẳng trách gì lại gọi là cá Oa oa, quả nhiên giống hết tiếng trẻ con khóc", rồi đưa cho người câu cá. Người câu cá vẻ mặt rạng rỡ, vút mái chèo sắt xuống, đang định đón lấy, chợt trong lòng hoảng sợ rút tay lại nói "Người ném xuống nước lại đi, ta không thể nhận". Quách Tĩnh ngạc nhiên hỏi "Tại sao thế?". Người câu cá nói "Ta nhận Kim oa oa nhưng vẫn không thể đưa người tới gặp sư phụ ta. Nhận ơn mà không báo đáp, chẳng lẽ không khiến anh hùng trong thiên hạ chê cười sao?". Quách Tĩnh ngẩn người, rồi nghiêm trang nói "Đại thúc nhất định không chịu đưa đi, tất nhiên là có chỗ khó khăn, vẫn bối há dám miễn cưỡng. Một cặp cá nhỏ này có đáng gì mà nói là ơn huệ? Đại thúc cứ cầm đi". Nói xong đưa hai con cá vào tay y. Người câu cá đưa tay ra nhận, trên mặt hiện rõ vẻ khó xử.

Quách Tĩnh quay lại nói với Hoàng Dung "Dung nhi, thường có câu ống chết có số, khó biết tuổi thọ. Nếu thương thế của cô quả thật không thể chữa được, thì trên đường xuống cõi âm thế nào cũng có Tĩnh ca ca làm bạn, chúng ta cùng đi!"

Hoàng Dung nghe y bộc lộ chân tình, không kìm được mi mắt đỏ hoe, nhưng trong lòng đã tính toán, nói với người câu cá "Đại thúc, người đã không chịu chỉ dẫn, chuyện đó cũng thôi, nhưng có một việc ta không hiểu, nếu người không nói thì ta chết cũng không nhắm mắt". Người câu cá nói "Chuyện gì?". Hoàng Dung nói "Ngọn núi này trơn tuột như mặt gương, không có đường nào lên, nếu người chịu dắt bọn ta lên núi thì dùng cách nào?". Người câu cá nghĩ thầm "Nếu không phải là mình dắt đi thì rốt lại họ cũng khó mà lên núi, chuyện này nói ra cũng vô hại". Lúc ấy bèn nói "Nói khó cũng không khó, nói dễ lại rất dễ. Từ đầu bên phải vòng qua góc núi thì không phải thác nước mà là một đường nước xiết, ta ngồi lên chiếc thuyền sắt này, khua mái chèo sắt, ngược dòng bơi lên, một lần chở một người, hai lần chở hai người là lên tới".

Hoàng Dung nói "à, té ra là thế. Xin cáo từ!". Rồi đứng lên vịn vai Quách Tĩnh quay người bước đi. Quách Tĩnh chấp tay một cái không nói câu nào, người

câu cá thấy hai người xuống núi, chỉ sợ Kim oa oa vượt mất, bèn chạy mau về gian nhà tranh để thả vào nước. Hoàng Dung nói "Mau cướp thuyền và mái chèo, vòng qua sau thác xuống nước?". Quách Tĩnh sửng sốt nói "Như thế... như thế không hay lắm đâu". Hoàng Dung nói "Hay chứ, người thích làm quân tử thì cứ làm quân tử thôi".

"Cứu Dung nhi là chuyện quan trọng, hay làm chính nhân quân tử là quan trọng?". Trong chớp mắt ý nghĩ ấy hiện ra trong đầu Quách Tĩnh mấy lần, nhất thời trầm ngâm không thể quyết định, đã thấy Hoàng Dung rảo chân bước tới, lúc ấy làm sao còn có thể suy nghĩ gì nữa, không tự chủ được, bèn nhấc chiếc thuyền sắt lên, vòng mau qua sau góc núi, quát một tiếng "Lên" rồi dùng sức ném xuống dòng nước.

Chiếc thuyền sắt vừa ném xuống, y lập tức chụp mái chèo cặp vào nách trái, tay phải ôm Hoàng Dung, chỉ thấy chiếc thuyền sắt đã thuận thế trôi như bay xuống, đồng thời nghe sau lưng có tiếng ám khí rít lên, lập tức cúi đầu tránh qua, nhảy xổ về phía trước, song song rơi xuống giữa thuyền. Một ngọn ám khí đánh trúng lưng Hoàng Dung, nhưng bị tấm Nhuyễn vị giáp bên trong hắt ra. Lúc ấy nước réo ầm ầm, chỉ nghe người câu cá cao giọng quát tháo gầm thét nhưng đã không nghe rõ y nói gì, nhìn thấy chiếc thuyền sắt đã trôi tới cạnh bờ đá, nếu húc vào rìa bờ đá sẽ theo nước trôi xuống, nhất định phải tan xương nát thịt, Quách Tĩnh chiếc mái chèo sắt trong tay trái vung mau ra, dùng lực khoát nước một cái, chiếc thuyền sắt lập tức ngược dòng lên được vài thước. Tay phải y buông Hoàng Dung ra, mái chèo lại khua một cái, chiếc thuyền lại ngược dòng đi lên thêm vài thước.

Người câu cá đứng cạnh bờ nước chỉ trở chửi mắng, trong tiếng gió thổi nước réo văng vẳng nào là "Nha đầu thối tha", "Tiểu tiện nhân?". Hoàng Dung cười hì hì nói "Y vẫn cho ngươi là người tốt, nên chỉ chửi ta thôi".

Quách Tĩnh ngưng thần tập trung vào việc chèo thuyền, nào nghe thấy lời nàng nói, hai tay dùng lực, vung mái chèo chống lại với dòng nước xiết. Chiếc thuyền sắt ngóc mũi đi ngược sóng nước. Chỗ ấy nước chảy tuy không mạnh bằng chỗ thác nước, nhưng cũng rất xiết, Quách Tĩnh chèo tới mức đỏ mặt tía tai, hơi thở gấp rút, hai tay chia ra dùng một chiêu Thần long bãi vĩ. Mỗi khi mái chèo quạt

ra, đều dùng kinh lực cương mãnh trong Hàng long thập bát chuồng, chuồng lực truyền qua mái chèo, tay trái một chiều Thần long bãi vĩ, tay phải một chiều Thần long bãi vĩ, đưa chiếc thuyền đi lên như xuôi dòng. Hoàng Dung ca ngợi "Cho dù để người câu cá kia chèo, cũng chưa chắc đã nhanh được thế này!".

Lại đi một hồi, chèo qua hai chỗ ghềnh xiết, nhìn thấy phong cảnh như tranh, khe suối róc rảnh, nước chảy rất êm ả, cơ hồ như không chảy. Dòng khe này rộng khoảng một trượng, hai bên cành liễu quét nước, giữa rừng liễu có vô số cây đào, nếu đang giữa mùa xuân hoa đào nở rộ, thì chắc là như một mảnh gấm thêu, rực rỡ đẹp mắt. Lúc ấy tuy không có hoa đào nhưng dọc bờ khe sinh rất nhiều hoa nhỏ màu trắng, mùi hương phảng phất. Quách Hoàng hai người lòng dạ thanh thản, không ngờ trên đỉnh núi cao lại có một bầu trời đất thế này. Nước khe xanh biếc như ngọc, nhìn tới tận đáy, Quách Tĩnh nắm chắc cán mái chèo, chọc thẳng mái chèo xuống nước, muốn xem đáy khe sâu bao nhiêu, đột nhiên thấy có một luồng đại lực đẩy tới y chưa kịp đề phòng, chiếc mái chèo suýt nữa rời tuột khỏi tay, nguyên là trên mặt khe nước êm ả như gương, nhưng dưới đáy thì chảy xiết không có tiếng động.

Chiếc thuyền sắt từ từ lướt lên trước, trong rừng liễu dày thỉnh thoảng có tiếng chim hót líu lo. Hoàng Dung thở dài nói "Nếu thương thế của ta không thể chữa khỏi thì cứ chôn xác ở đây không cần xuống núi nữa". Quách Tĩnh đang định an ủi mấy câu, chiếc thuyền sắt đột nhiên chui vào một hang núi. Trong hang mùi thơm càng nồng, nước chảy cũng càng mau, chỉ nghe một tràng rào rào không dứt. Quách Tĩnh nói "Tiếng gì thế?". Hoàng Dung lắc lắc đầu nói "Ta cũng không biết".

Trước mắt đột nhiên sáng bừng, chiếc thuyền đã ra khỏi hang, hai người không kịp được đồng thanh bật tiếng khen "Đẹp quá!". Nguyên ngoài động là một mạch nước ngầm rất lớn phun ra, tiếng rào rào là từ đó vang lên. Khe nước này tới đó là hết, mạch nước ngầm này rõ ràng là đầu nguồn của dòng khe và ngọn thác phía dưới.

Quách Tĩnh đỡ Hoàng Dung lên bờ, kéo chiếc thuyền lên bờ đá, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy cột nước dưới ánh nắng mặt trời biến thành một chiếc cầu vồng đủ màu nhìn hoa cả mắt. Trước cảnh đẹp ấy, hai người cho dù có muôn ngàn lời khen ngợi cũng không biết nói thế nào là hay, chỉ tay nắm tay, sóng vai cùng đứng

trên bờ đá, trong lòng cảm thấy nhẹ nhàng lâng lâng, không có tạp niệm gì khác, đứng nhìn hồi lâu chợt nghe phía sau cầu vồng vang ra một tràng tiếng hát. Chỉ nghe y hát một khúc đơn pha dương như sau:

Thành trì tan rã, anh hùng đâu cả?

Rồng mây mấy độ còn gặp gỡ?

Nhớ hưng suy, khổ trong lòng.

Nhà Đường mới khởi nhà Tùy bại,

Thế thái cứ như mây biến đổi.

Nhanh, cũng là trời đất xui?

Chậm, cũng là trời đất xui?".

Khúc tiểu điệu đơn pha dương này đến cuối thời Tống lưu truyền phổ biến trong dân gian, khắp nơi đều hát, điệu tuy là một nhưng lời lẽ thì tùy ý người đặt ra, đâu chỉ có ngàn bài trăm bài? Duy lời lẽ phần lớn đều quê kệch. Hoàng Dung nghe điệu tiểu khúc ấy cảm khái việc đời hưng suy, rất có ý tứ, trong lòng ngấm ngấm khen ngợi. Chỉ thấy người hát từ sau bóng cầu vồng chuyển ra, tay trái cầm một sọt củi tùng, tay phải cầm một chiếc búa lớn, nguyên là một tiểu phu. Hoàng Dung lập tức nhớ tới lời trong lá thiếp của Anh Cô "Nếu nói là xin chữa bệnh sẽ phạm vào điều đại kỵ của y, chưa vào tới cửa đã trúng độc thủ của Ngư Tiểu anh Độc rồi". Lúc ấy không rõ bốn chữ Ngư Tiểu Canh Độc là nói chuyện gì, bây giờ nhớ lại thì người bắt Kim oa oa là người câu cá, ở đây lại gặp tiểu phu, vậy thì Ngư Tiểu Canh Độc chắc là bốn đệ tử hoặc người thân tín của Đoàn hoàng gia, không tìm được rầu rĩ "Xông qua cửa ải của người câu cá đã không phải dễ. Người tiểu phu này giọng hát bất tục, xem ra quyết không phải tầm thường, hai người Canh Độc kia lại không biết còn là nhân vật loại nào", chỉ nghe người tiểu phu lại hát :

Trên cầu Thiên Luật, dựa lan can ngắm,
Vương khí Kim Lăng đều điều táng.
Cây xanh xanh, nước mênh mông,
Vân Đài không thấy người lương tướng.
Ngàn thuở quay nhìn đều diệt vong.
Công, cũng chẳng lâu dài?
Danh, cũng chẳng lâu dài!

Y từ từ bước tới gần, đưa mắt nhìn Quách Hoàng hai người một cái, như không nhìn thấy, nhấc chiếc búa lên chặt củi ở sườn núi. Hoàng Dung thấy y tướng mạo hào tráng, thần thái dũng mãnh, nhấc tay nhấc chân tựa hồ có oai phong của bậc đại tướng quân, nếu không phải mặc áo vải thô đứng ở đầu non chặt củi, ắt cho rằng y là bậc tướng soái cầm quân gầm mây thét gió, trong lòng chợt rung động "Sư phụ nói Nam đế Đoàn hoàng gia là hoàng đế nước Đại Lý ở Vân Nam, người tiều phu này há chẳng phải là mãnh tướng trong triều sao? Chỉ là lời lẽ bài ca của y tại sao lại có ý chán đời như thế?" Lại nghe y hát rằng :

Núi gò tụ họp, ba đào phần nộ,
Trong ngoài sông núi Đồng Quan đó.
Nhìn Tây đô, ý ngẩn ngừ, qua ngang
Tần Hán kinh thành cũ,
Cung điện ngàn gian thành bãi cỏ
Hưng, trăm họ khổ?
Vong, trăm họ khổ".

Nghe hai câu cuối, Hoàng Dung nhớ lại lời cha thường nói "Tất cả vua chúa công hầu đều là bọn hại dân hại vật, đổi triều thay họ cũng chỉ làm khổ bách tính không kìm được bật tiếng khen ngợi "Bài hát hay quá!"

Người tiểu phu quay lại, giắt chiếc búa vào lưng hỏi "Hay à? Hay chỗ nào?". Hoàng Dung đang định trả lời, chợt nghĩ "Y thích ca hát, mình cũng nên hát một bài đơn pha dương đáp lại y". Lúc ấy bèn cười khẽ một tiếng, hạ giọng hát :

Non xanh đang đợi, mây trời thân ái.

Chẳng mơ gì áo tía đai vàng ấy.

Một lều tranh, hoa nội nở,

Kể gì nhà nào hưng phế nhà nào bại?

Nhà tranh bầu nước cũng vui thay.

Nghèo, chí không đổi

Đạt, chí không đổi?".

Nàng đoán người tiểu phu này là tướng quân quy ẩn theo Nam đế, ngày xưa ắt từng tay cầm binh phù, hiển hách một thời, nên lời bài hát của nàng ca ngợi việc coi rể công danh, vui thú điền viên, thật ra nàng tuy thông minh lanh lợi nhưng rất lại không phải là văn nhân học sĩ có thể trong giây lát làm được một bài hát thật hay. Lúc nàng trên đảo Đào Hoa thường nghe cha hát qua khúc này, lúc ấy chỉ đổi đi mấy chữ trong hai câu cuối để suy tôn công nghiệp thời phú quý năm xưa của người tiểu phu. Chỉ là sau khi nàng bị thương trung khí không đủ, thanh âm không khỏi có chỗ quá yếu. Thường có câu "Làm gì cũng được, chỉ đừng nịnh bừa", bài tiểu khúc ấy quả nhiên khiến người tiểu phu nghe xong vô cùng thích thú, y thấy hai người Quách Hoàng cười thuyên sắt, khua mái chèo ngược khe đi lên, ắt là mượn của người câu cá dưới núi, giữa lúc trong lòng khoan khoái, cũng không hỏi gì nhiều, chỉ vào cạnh núi một cái, nói "Lên đi!".

Chỉ thấy bên núi có một sợi mây dài to bằng cánh tay, theo ngọn núi bò lên. Quách Hoàng hai người ngẩng đầu nhìn lên, thấy nửa trên của ngọn núi chìm vào trong mây mù, không biết ngọn núi này cao bao nhiêu.

Khúc điệu hai người vừa hát, Quách Tĩnh nghe không hiểu được một nửa, nghe người tiểu phu để mình tự đi, quả thật không hiểu vì sao, chỉ sợ y lại trở quẻ lúc ấy cũng không nói gì, ghé vai cõng Hoàng Dung lên, hai tay bám vào sợi dây mây, đề khí leo lên. Y hai tay bám vào sợi mây, leo lên rất mau, trong chớp mắt đã cách mặt đất hơn mười trượng, lại vắng vẳng nghe tiếng người tiểu phu hát "... Người trước tranh giành nay đâu cả? Hơn, cũng biến thành đất Thua, cũng biến thành đất" gì đó.

Hoàng Dung nằm trên lưng y cười nói "Tĩnh ca ca, theo y thì chúng ta cũng không cần tới đây xin chữa thương". Quách Tĩnh ngạc nhiên hỏi "Tại sao?". Hoàng Dung nói "Cho dù ai thì cũng phải chết, chữa khỏi thương thế cũng biến thành đất? Chữa không khỏi, cũng biến thành đất!". Quách Tĩnh nói "Phi, đừng nghe y". Hoàng Dung khẽ hát "Sống, người cũng cõng ta? Chết, người cũng cõng ta!".

Theo với tiếng hát khẽ của Hoàng Dung, hai người đã vào tới đám mây mù, đưa mắt nhìn ra thấy một màu trắng mênh mông, tuy đang mùa hè nhưng cũng hơi thấy ớn lạnh. Hoàng Dung thở dài nói "Được thấy vô số cảnh lạ, cho dù chữa không khỏi cũng không uổng một phen lặn lội". Quách Tĩnh nói "Dung nhi, cô đừng nói chuyện chết hay sống nữa, có được không Hoàng Dung cười khẽ một tiếng, khẽ thổi vào cổ y. Quách Tĩnh chỉ thấy trên cổ vừa nóng vừa ngứa, kêu lên "Cô lại giở trò? Ta mà sảy tay một cái thì cả hai đều ngã xuống chết tươi đấy". Hoàng Dung cười nói "Được rồi, lần này thì không phải là ta nói sống hay chết đâu nhé!".

*** vietkiem.com ***

Quách Tĩnh cười một tiếng, không biết nói gì, càng leo càng mau, đột nhiên thấy sợi dây mây vọt lên phía trước, té ra đã tới đỉnh núi, vừa bước lên mặt đất phẳng, chợt nghe ầm một tiếng lớn, tựa hồ núi lớn sập xuống, lại nghe tiếng bò

rống âm ỉ, liên tiếp vang lên, kế đó là tiếng một người cao giọng quát tháo. Quách Tĩnh ngạc nhiên nói "Tại sao trên đỉnh núi cao này cũng có bò, thật là kỳ lạ?", rồi cũng Hoàng Dung tìm tới chỗ có tiếng động. Hoàng Dung nói "Ngư Tiều Canh Độc mà, cày ruộng thì phải có bò chứ".

Câu nói chưa dứt, chợt thấy bên góc núi có một con bò vàng ngẩng đầu rống lên, chỗ ấy hình thế lại rất kỳ quái. Con bò ấy nằm ngửa trên một tảng đá lớn, bốn chân run lẩy bẩy đứng dậy không nổi, tảng đá ấy lắc lư muốn rơi, phía dưới có một người đứng xoạc chân hình chữ đinh, hai tay đẩy tảng đá lên, chỉ cần lỏng tay một cái ắt cả đá lẫn bò phải rơi xuống hang núi phía dưới. Chỗ người này đứng lại là một tảng đá nhô ra bên ngoài, không còn đất lui lại, cho dù vút bỏ con bò không cần nữa, nhưng tảng đá kia cũng sẽ đè xuống, không gãy tay cũng què chân. Nhìn tình thế ấy, ắt là con bò kia trèo lên bờ đá ăn cỏ, sẩy chân rơi xuống, va vào tảng đá, người kia lại đang ở cạnh đó, sẵn tới đỡ tảng đá để cứu con bò, nhưng chính mình lại rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm. Hoàng Dung cười nói "Mới hát xong bài Đôn pha dương, chớp mắt lại thấy Đôn pha ngư!".

Trên đỉnh núi này là đất bằng, khai khẩn thành khoảng hai mươi mẫu sơn điền trồng cấy lúa mạ, một chiếc cày vút cạnh bờ ruộng, người đỡ tảng đá cưỡi trên nửa người trên, bấp chân lấm bùn tới gối, rõ ràng lúc con bò rơi xuống y đang bừa cỏ. Hoàng Dung đưa mắt nhìn qua, trong lòng tính toán "Người này tự nhiên là nhân vật Canh trong Ngư Tiều Canh Độc. Con bò này ít nhất cũng phải nặng trên dưới ba trăm cân, sức nặng của tảng đá xem ra cũng không nhẹ hơn con bò, tuy một nửa dựa vào sườn núi, nhưng y vẫn đỡ rất vững, tính ra cũng có thần lực kinh người". Quách Tĩnh đặt nàng xuống, chạy mau qua phía đó. Hoàng Dung vội kêu "Thong thả, đừng gấp". Nhưng Quách Tĩnh cứu người là trọng, đã vọt tới cạnh người nông phu, ngồi xổm xuống giơ tay đỡ tảng đá, nói "Để ta đỡ cho, người cứ lên dắt con bò qua chỗ khác đi!".

Người nông phu cánh tay chợt nhẹ bỗng, còn không tin rằng Quách Tĩnh lại có sức khỏe đỡ được con bò và tảng đá lớn như thế, lúc ấy buông tay phải ra trước, nghiêng người lại, tay trái vẫn đỡ dưới tảng đá. Quách Tĩnh dưới chân đứng vững, vận nội kinh lên, hai vai dùng sức đẩy mạnh lên, tảng đá lớn lập tức nhích lên phía trên hơn một thước, cánh tay trái của người nông phu cũng nhẹ bỗng.

Y chờ một lúc, thấy tảng đá lớn hoàn toàn không hề xuống, biết Quách Tĩnh hoàn toàn có sức giữ nổi, mới khom lưng luồn qua dưới tảng đá, nhảy lên bờ núi, định kéo con bò ra, không kìm được nhìn Quách Tĩnh một cái xem người đột nhiên tới giúp là anh hùng phương nào, vừa nhìn thấy bất giác vô cùng kinh ngạc, chỉ thấy y là một thiếu niên mười tám mười chín tuổi, quả thật không có chỗ nào khác người, hai tay đỡ tảng đá và con bò, xem ra lại không có vẻ như phải dùng lực.

Người nông phu tự phụ ty lực hơn người, nhìn thấy gã thiếu niên này còn hơn mình xa, bất giác nảy dạ nghi ngờ, lại nhìn ra bờ núi, thấy một thiếu nữ ngồi dựa vào tảng đá, thần sắc phờ phạc, như bị bệnh nặng, lại càng nghi ngờ, hỏi Quách Tĩnh "Bằng hữu tới đây làm gì?". Quách Tĩnh nói "Cầu kiến tôn sư". Người nông phu nói "Để làm gì vậy?".

Quách Tĩnh ngẩn người, còn chưa trả lời, Hoàng Dung bên cạnh đã nói "Người mau dắt bò xuống đi, thông thả sẽ hỏi cũng không muộn. Y mà lỡ tay một cái há lại chẳng cả người lẫn bò bị chết bẹp sao?".

Người nông phu nghĩ thầm "Hai người này cầu kiến sư phụ, hai vị sư huynh ở dưới tại sao không bắt tên hiệu lên? Nếu họ xông bừa qua hai cửa ải, thì võ công tự nhiên là cao cường, bây giờ chính là lúc y không buông tay được, cứ hỏi cho rõ đã". Lúc ấy bên hỏi "Tới cầu sư phụ ta chữa bệnh phải không?" Quách Tĩnh nghĩ thầm "Dù sao cũng đã nói rõ ở dưới rồi, cũng không cần phải giấu y". Lập tức gật gật đầu, người nông phu hơi biến sắc mặt, nói "Ta phải đi hỏi xem đã". Nói xong cũng không kéo bò đi, từ mép núi nhảy xuống dưới. Quách Tĩnh kêu lên "Này, người mau giúp ta đẩy tảng đá này ra rồi sẽ nói!". Người nông phu cười nói "Ta sẽ về ngay thôi".

Hoàng Dung thấy tình trạng như thế, đã sớm đoán được tâm ý người nông phu, là muốn làm tiêu hao khí lực của Quách Tĩnh, chờ y đỡ tảng đá lớn này đến lúc mệt mỏi, sẽ tìm viện thủ tới, lúc ấy mà muốn đuổi hai người xuống núi thì có thể nói là dễ như trở bàn tay, chỉ hận mình sau khi bị thương đã mất hết khí lực, không có cách nào giúp y đẩy tảng đá lớn ra, chỉ thấy người nông phu sải chân chạy mau đi, không biết đến lúc nào mới quay lại, trong lòng vừa giận vừa sợ kêu lên "Ồ, đại thúc, quay lại mau đấy!".

Người nông phu dừng chân cười nói "Y khí lực mạnh lắm, đỡ một giờ ba khắc cũng không sao đâu, cứ yên tâm đi". Hoàng Dung trong lòng càng tức giận, tự nhủ "Tĩnh ca ca có ý tốt cứu giúp, người lại nhốt y vào vòng, lại nói bắt y đỡ một giờ ba khắc. Ta cứ nghĩ ra cách nào để làm người thua thiệt". Vừa nhướng mày lên, đã nghĩ ra chủ ý, kêu lên "Đại thúc, người muốn đi hỏi tôn sư thì cũng nên. Ở đây có một lá thư, là gia sư Hồng Thất công gửi cho tôn sư, phiền người cầm đi"

Người nông phu nghe tới tên Hồng Thất công, ủa một tiếng, nói "Té ra cô nương là đệ tử Cửu chỉ thần cái. Vị tiểu ca này cũng là môn hạ của Hồng lão tiên bối phải không Chẳng trách lại cao cường như thế". Nói xong bước tới gần lấy thư.

Hoàng Dung gật đầu nói "Ha, y là sư ca ta, chẳng qua cũng chỉ có vài trăm cân khí lực, chứ nói tới võ công thì còn thua xa đại thúc". Rồi từ từ mở cái túi trên lưng ra, giả như đang lấy thư, nhưng trước tiên cởi tấm Nhuyễn vị giáp ra, ngoảnh về Quách Tĩnh nhìn một cái, trên mặt lộ vẻ hoảng sợ, kêu lên "Chà, không xong rồi, cánh tay y đã mỏi lắm rồi, đại thúc, mau nghĩ cách cứu y đi".

Người nông phu sửng sốt, kế đó cười nói "Không sao đâu, thư đâu?" rồi đưa tay chờ lấy thư. Hoàng Dung vội nói "Người không biết đâu, sư ca ta đang luyện Phách không chuông, tối hôm qua hai tay ngâm vào giấm, vẫn chưa tán công, bị đè lâu quá, bàn tay sẽ bị hỏng mất". Lúc nàng trên đảo Đào Hoa từng được cha dạy luyện Phách không chuông, nên biết được pháp môn luyện công.

Người nông phu tuy không biết công phu ấy, nhưng là đệ tử danh gia, kiến văn rộng rãi, biết rằng đúng có chuyện ấy, nghĩ thầm "Nếu bỗng không lại làm đệ tử của Cửu chỉ thần cái bị thương thì không những sư phụ nhất định quở trách, mà trong lòng mình cũng rất khó xử, huống chi y lại có ý tốt ra tay cứu mình. Chỉ là không biết lời cô nương này nói là thật hay giả, e là cô ta thí hành nguy kế lừa mình thả y ra".

Hoàng Dung thấy y trầm ngâm không quyết, bèn cởi tấm Nhuyễn vị giáp ra giữ một cái, nói "Đây là tấm Nhuyễn vị giáp, vật chí bảo của đảo Đào Hoa, đao kiếm không thể xâm phạm. xin đại thúc tới khoác giúp vào vai y, cho dù tảng đá lớn có đè lên thì cho dù y không chạy kịp, trên người cũng không bị thương, há

chẳng phải là đôi đũa đều vẹn vẻ sao? Nếu không người làm hồng tay chuông của y, sư phụ ta há lại chịu thôi sao? Nhất định sẽ tìm tới tính sổ với sư phụ người". Người nông phu cũng đã nghe danh tẩm Nhuyễn vị giáp nửa tin nửa ngờ, đưa tay đón lấy. Hoàng Dung thấy trên mặt y có vẻ không tin, nói "Sư phụ ta dạy không được lừa gạt người khác, tại sao còn dám lừa đại thúc chứ? Nếu đại thúc không tin, thì cứ chém vài đao lên tẩm giáp này thử xem".

Người nông phu thấy trên mặt nàng đầy vẻ ngây thơ không chút gian trá, nghĩ thầm "Cửu chỉ thần cái là bậc tiền bối cao nhân, nói ra như vàng ngọc, sư phụ mình lúc nhắc tới ông ta đều tỏ vẻ vô cùng khâm phục. Xem dáng vẻ cô nương nhỏ này quả thật không phải là người bịa đặt". Chỉ là vì sự an nguy của sư phụ nên không dám có chút sơ suất, rút thanh đoản đao trong lưng ra, chém luôn mấy đao xuống tẩm Nhuyễn vị giáp, tẩm giáp quả nhiên không hề bị trầy, đúng là dị bảo trong võ lâm, lúc ấy không hề nghi ngờ gì nữa, nói "Được rồi, ta cầm tới khoác lên vai y là được". Y nào ngờ Hoàng Dung khuôn mặt trắng muốt không có chút gian trá nhưng trong lòng thì quỷ kế đa đoan, lúc ấy cầm tẩm Nhuyễn vị giáp bước tới cạnh Quách Tĩnh khoác lên vai phải y, hai tay đỡ lấy tảng đá, vận kinh lên vai đẩy tảng đá lên, nói "Người buông tay ra, dùng đầu vai mà đỡ".

Hoàng Dung bên cạnh chăm chú nhìn hai người, thấy người nông phu đã đỡ tảng đá, bèn kêu "Tĩnh ca ca, Phi long tại thiên". Quách Tĩnh chỉ cảm thấy cổ tay vừa lỏng, lại nghe Hoàng Dung kêu lên, cũng không nghĩ ngợi gì, lập tức chuồng phải đẽ về phía trước, chuồng trái từ dưới cổ tay phải xuyên ra, dùng chiêu Phi long tại thiên trong Hàng long thập bát chuồng, người đang trên không, chuồng phải lại lật lên trên chuồng trái đẩy mạnh ra một cái, rơi xuống cạnh người Hoàng Dung, tẩm Nhuyễn vị giáp vẫn nằm yên trên vai, chỉ nghe người nông phu ngoác miệng cười lớn, quay nhìn lại thấy y hai tay giơ lên, đỡ lấy tảng đá lớn không sao động đậy được.

Hoàng Dung cực kỳ đắc ý, nói "Tĩnh ca ca, chúng ta đi thôi". Rồi quay đầu nói với người nông phu "Người khí lực mạnh lắm, đỡ một giờ ba khắc cũng không sao đâu cứ yên tâm đi".

Người nông phu cười "Con nhà đầu lại giở trò này ra để lừa ta? Người nói Cửu chỉ thần cái nói ra là giữ lời. Hừ, tiếng tẩm anh hùng một đời của lão nhân gia

người đều bị con nha đầu nhà người làm mất hết". Hoàng Dung cười nói "làm mất cái gì? Sư phụ ta bảo ta không được bịa đặt, nhưng cha ta nói lừa người không hề gì. Ta thích nghe lời cha ta, sư phụ cũng không sao cản được". Người nông phu tức giận nói "Cha người là ai?". Hoàng Dung nói "Ủa, ta không cho người nhìn thấy Nhuyễn vị giáp rồi sao?". Người nông phu chửi lớn "Đáng chết, đáng chết, té ra con nha đầu này là con gái Hoàng lão tà. Tại sao mình lại bỗng dưng hồ đồ như thế?".

Hoàng Dung cười nói "Đúng đấy, sư phụ ta nói ra như núi, trước nay ông không lừa gạt ai cả. Chuyện ấy khó học lắm, ta cũng không muốn học ông. Ta thấy lời cha ta dạy rất đúng!". Nói xong cười khanh khách, kéo tay Quách Tĩnh tiếp tục đi về phía trước.

Hết hồi 29